

Dumnezeu ascuns și descoperit în simplitate
(*Gott verborgen und geoffenbart in Einfachheit*)

Jeffersonville, Indiana, SUA
17 martie 1963

Bună dimineața, prieteni. Eu consider ca un moment important în viața mea să fiu din nou înapoi aici în capelă. A devenit o clădire frumoasă, și copiii lui Dumnezeu șed azi aici în casa lui Dumnezeu. Eu m-am mirat, când am venit ieri aici și am văzut modificarea clădirii. Eu nu mi-am închipuit niciodată, că va reuși astfel. Când am văzut desenul, m-am gândit că spațiul secundar va fi prea mic, dar acum găesc că totul a devenit foarte frumos; noi Îi mulțumim Celui Atotputernic pentru locul acesta frumos.

Pe locul acesta creșteau crini de baltă. Crinul este o floare deosebită, deși se naște în mlaștină și trebuie să străpungă mlaștina și apa, până ajunge la suprafață, ca să-și poată arăta frumusețea. Eu mă gândesc în dimineața aceasta privit duhovnicește că aici s-au întâmplat multe lucruri în chip asemănător, pentru că de o vreme încoace, un crin de baltă și-a croit un drum, iar atunci când a ajuns la suprafața apei și-a desfăcut frunzele mici și a oglindit exact Crinul din vale.

Fie ca această clădire să rămână mult timp în picioare, să fie o casă dedicată Domnului. Capela cea veche a fost inaugurată în anul 1933, dar eu cred că ar fi bine ca în dimineața aceasta să avem din nou un servici de consacrare, mai ales din cauza celor care au creat posibilitatea aceasta prin dragoste și dăruire pentru Hristos. Eu vreau să mulțumesc fiecăruia din voi pentru jertfă și pentru tot ce ați făcut, ca clădirea aceasta să fie dedicată lui Hristos. Eu spun aceste cuvinte cu multă recunoștință și mulțumire către toți frații care au ajutat și și-au folosit timpul pentru acest scop.

Eu cred că este de datoria noastră ca prin harul lui Dumnezeu să aranjăm și interiorul, pentru că Dumnezeu ne-a dat har. Aceasta nu va fi doar o clădire frumoasă în care vom intra, ci fiecare care va veni trebuie să vadă însușirile minunate ale lui Isus Hristos în ceilalți care au venit. Fie ca locul acesta să fie închinat Domnului și un popor predat Lui. Căci indiferent cât de frumoasă ar fi clădirea, lucrul cel mai minunat

într-o Biserică este caracterul oamenilor. Eu cred că aceasta va fi întotdeauna o casă a slavei lui Dumnezeu. În timpul serviciului de inaugurare de atunci, am depus la piatra unghiulară textul viziunii pe care mi l-a dat Domnul în dimineața respectivă. Poate v-ați mirat pentru că am venit ceva mai târziu. Mai întâi am avut o cununie, fie aceasta un simbol, că eu sunt un slujitor credincios al lui Hristos și pregătesc Mireasa pentru ziua cea mare a nunții. Lăsați-ne să facem, ca la început, când am inaugurat această clădire. Când s-a pus piatra unghiulară, eu eram un bărbat tânăr, 21 sau 22 de ani. Era înaintea nunții mele. Întotdeauna am dorit să văd un loc care să corespundă tuturor cerințelor, pentru ca poporul lui Dumnezeu să se poată ruga. Aceasta desigur că nu o putem face cu o clădire frumoasă, ci cu o viață predată Lui.

Înainte de a aduce rugăciunea de inaugurare înaintea lui Dumnezeu, doresc să citesc ceva din Scriptură și să predăm din nou Biserica lui Dumnezeu. Apoi doresc să aduc în dimineața aceasta un mesaj evanghelistic, ca să pregătesc mesajul următor. În seara aceasta doresc să vorbesc despre Apocalipsa 5, în care vom vedea trecerea de la cele șapte epoci la cele șapte peceti. Luni vom vorbi despre călărețul alb, marți despre cel negru, etc. După ce vom vorbi pe rând până la pecetea a șasea, dacă Domnul voiește, în duminica viitoare vom avea în această clădire o adunare de rugăciune pentru bolnavi. Duminică seara vom face încheierea. Domnul să ne ajute ca să aflăm ceva și despre pecetea a șaptea, pentru care avem doar un verset scurt, anume, că va fi o liniște în cer de o jumătate de ceas. Această liniște.

Eu nu știu ce conțin aceste peceti. În dimineața aceasta am ajuns și eu la sfârșitul înțelepciunii mele, așa cum sunt și unii dintre voi. Noi avem anumite idei care au fost redade de oameni, dar prin acestea nu este atins sensul adevărat. După cum veți vedea, trebuie să vină prin inspirație. Trebuie să fie de la Dumnezeu, El însuși este singurul care poate s-o facă Mielul iar în seara aceasta vom vorbi despre cartea răscumpărării.

Motivul pentru care nu anunțăm adunări de rugăciune și rămân numai cu prietenii, este pentru că vreau să folosesc orice minut care-mi stă la dispoziție pentru Cuvânt și rugăciune. Voi știți despre vedenia pe care am avut-o înainte de a pleca de aici în vest, despre cei șapte îngeri care au venit zburând și despre care veți înțelege mai târziu mai mult.

Acum aş vrea să prezint ce nu este voie să facem în această clădire închinată Domnului. Aici nu este voie ca să cumperi sau să vinzi. Niciodată să nu se rezolve aici probleme de afaceri comerciale. Asta se referă și la predicatorii care vin aici în vizită, nici lor nu li se va permite ca să vândă cărți sau alte lucruri; căci indiferent ce ar fi, există suficiente locuri unde se poate practica așa ceva. Noi să nu cumpărăm și să nu vindem în casa Domnului. Aici să fie numai un loc de închinare, sfânt și dedicat numai pentru scopul acesta. Domnul ne-a dat un loc frumos, Lui să-I fie închinat acesta, iar noi înșine să ne predăm din nou Lui. Poate că se aude prea dur, dar aici nu este un loc de făcut vizite. Este un loc de închinare. În locul acesta să nu existe șopteli între persoane în afară de rugăciune, fie numai dacă este strict necesar. Să nu formăm grupuri separate! Copiii nu au voie să fugă niciodată prin clădire. De aceea ne predăm și noi înșine. Să ne gândim la aceste lucruri când intrăm în locul acesta sfânt. Fiți liniștiți și rugați-vă lui Dumnezeu. Dacă vrem să ne vizităm unii pe alții, există suficiente alte locuri. Să nu existe plimbări prin sală, astfel ca alții să nu se poată aduna. Dacă ar intra un străin, acela nu ar ști ce să facă. Ar fi prea mult zgomot și alte lucruri care sunt firești. Eu am observat asta în alte comunități și am văzut-o ca foarte rău. Noi nu venim în locul acesta sfânt al Domnului ca să ne întâlnim, noi venim aici ca să ne rugăm Domnului și apoi să ne întoarcem din nou acasă. Acest loc sfânt este închinat pentru rugăciune; dacă vreți să discutați unii cu alții, atunci rămâneți afară atâta timp cât discuția este corectă și sfântă. Apoi puteți să vă vizitați acasă. Dar când intrați pe ușa aceasta, să fiți liniștiți. Voi intrați aici ca să vorbiți cu El, iar El dorește să vorbească cu voi. Necazul constă în faptul că noi vorbim prea mult și nu auzim destul. Dacă intrăm aici, vrem să așteptăm prezența Lui.

Atunci când a fost inaugurată clădirea cea veche eu nu știu dacă mai este cineva aici care a fost și atunci, când primarul Ulrich a acompaniat cu un instrument și eu stăteam după trei cruci pentru a inaugura acest loc iar oamenii de ordine erau atenți să nu șuşotească nimeni. Dacă ați terminat discuția afară, puteți veni înăuntru. Dacă doriți puteți veni în liniște în față ca să vă rugați, apoi să vă întoarceți pe locurile voastre și să deschideți Biblia. Ceea ce face cel care şade lângă voi, este treaba lui. Voi nu aveți nimic de zis despre aceasta. Dacă doriți

să discutați ceva cu el, spuneți simplu: „Vreau să te întâlnesc afară“, dar aici înăuntru sunt eu care am venit să mă rog Domnului. Voi să citiți Cuvântul Lui și să fiți liniștiți.

Apoi a început muzica, sora Gertie eu nu știu dacă ea este în dimineața aceasta aici sau sora Gibbs, au început să cânte. Pianul cel vechi, după câte îmi amintesc, era în colț și se cânta lin de exemplu cântecul: „Acolo pe cruce, unde murise Domnul meu“, sau o altă melodie, până la începerea serviciului divin. Conducătorul corului a cântat unele cântece cu Biserica, apoi urmasa un solo, dar niciodată vreun grup cu muzică exagerată. În timp ce cânta muzica, eu știam că mi-a venit timpul; pentru că un predicator ar trebui să pășească înaintea comunității doar după ce s-a rugat și a fost uns cu Duhul Sfânt. Atunci cu siguranță veți primi ceva din cer. Nu există nimic ce v-ar putea opri de la aceasta. Dar dacă intrați în vreo încurcătură atunci sunteți voi înșivă încurcați, iar Duhul este întristat. Așa ceva nu dorim. Noi vrem să venim aici ca să ne rugăm. Noi avem case frumoase, așa cum am spus cu câteva minute înainte, unde-i putem vizita pe prietenii noștri și unde putem discuta cu ei. Aceasta este casa Domnului. De multe ori, unii tineri și câteodată și maturii, fac ceea ce nu se cuvine. Voi știți că tinerii își trimit bilețele prin sală, dar voi sunteți suficient de maturi ca s-o știți mai bine. Voi să veniți aici cu respect și frică de Domnul. Dacă așteptați de la voi să deveniți bărbați adevărați și să creșteți o familie pentru împărăția lui Dumnezeu, atunci trebuie să începeți de la început în mod corect. Procedați corect și faceți ceea ce este drept.

Oamenii de ordine stau prin clădire, iar dacă se întâmplă ceva necorespunzător, ei au datoria să se ocupe cu astfel de probleme. În cazul că se poartă cineva necorespunzător, ei sunt însărcinați să roage persoana respectivă să fie liniștită. Dacă în astfel de cazuri ei nu au respect, ar fi mai bine ca altcineva să ocupe scaunul respectiv! Precise este altcineva în sală care vrea să asculte, cineva care a venit cu scopul de a asculta. Noi suntem aici ca să ascultăm Cuvântul Domnului! Fiecare vrea să audă, de aceea trebuie să fiți cât puteți de liniștiți. Acesta nu este un grup care să poarte discuții. Desigur, noi suntem aici ca să ne rugăm Domnului. Asta așa să fie, căci de aceea sunteți aici ca să vă închinați Domnului. Dacă simțiți că vreți să-L proslăviți pe

Dumnezeu atunci faceți-o; că doar din cauza aceasta sunteți aici, ca să vă rugați Domnului așa cum vă este dat. Dar dacă voi tinerii, vă trimiteți bilețele scrise și vorbiți unii cu alții, contribuiți ca alții să fie deranjați de la rugăciune. Noi simțim că așa ceva nu este în ordine. Noi vrem să stabilim ceva în această adunare ca această comunitate să fie dedicată numai împărăției lui Dumnezeu, pentru predicarea Cuvântului, a rugăciunii și a închinării. Motivul venirii voastre să fie rugăciunea.

Încă ceva: de obicei când se încheie serviciul divin, eu nu cred că aici este așa dar în general eu plec mai repede, înainte de sfârșitul serviciului divin, pentru că ungerea vine, vedeniile se arată și sunt foarte slăbit, de aceea mă retrag; de multe ori Billy sau altcineva trebuie să mă ducă acasă ca să mă odihnesc puțin până mă refac; dar am văzut comunități în care se permite copiilor să fugă prin adunare, iar părinții strigă după ei prin toată clădirea. Aceasta este o metodă bună de a ruina serviciul divin. După încheierea serviciului divin, părăsiți încăperea. Rugăciunea voastră s-a încheiat, ieșiți afară, acolo puteți discuta împreună. Dacă doriți să discutați cu cineva puteți merge cu el acasă, dar să nu o faceți aici în clădire, pentru că aceasta vrem să i-o dedicăm Domnului și aici este locul unde El se întâlnește cu noi, și noi Îl întâlnim pe El. Legea iese din locul preasfânt. Eu cred că așa ceva este plăcut înaintea Tatălui nostru ceresc.

Acum, dacă voi veniți aici și observați că darurile încep să intre în acțiune printre voi așa cum este de obicei, dar eu sper că aici nu se va întâmpla niciodată, ca atunci când oamenii fac un început într-o comunitate, mai întâi să fie totul așa de țeapăn. Nu are voie să fie niciodată așa, pentru că aici este un loc de rugăciune. Aceasta este casa Domnului iar darurile Duhului vor începe să vină peste voi. Mie mi s-a spus că de când am plecat de aici au mai venit oameni din toate părțile țării printre voi. Eu îi mulțumesc lui Dumnezeu; eu cred că era în dimineața când am pus piatra unghiulară și când a avut loc inaugurarea; atunci eu, care eram un bărbat tânăr, m-am rugat ca această clădire să rămână în picioare până la venirea Domnului Isus. Atunci eram dator cu mii de dolari. La o colectă în adunare se strângeau 30-40 de cenți, iar cheltuielile lunare erau de 150-200 de dolari. Cum aș fi putut să rezolv aceasta vreodată?

Am lucrat personal și mi-am propus să plătesc totul.

Șaptesprezece ani am fost predicator fără să primesc vreun cent și am dat totul din ce am avut în afară de lucrurile de care aveam nevoie pentru viață. Tot ce a fost pus în cutia cea mică de la ieșire, a fost folosit pentru împărăția lui Dumnezeu. Oamenii au prezis că această clădire va fi transformată în decurs de un an într-un garaj și totuși astăzi mai stă încă ca una din cele mai frumoase săli și una din cele mai bune comunități din Statele Unite. Acesta este adevărul.

De aici a ieșit Cuvântul Dumnezeului Celui viu în întreaga lume în jurul întregului pământ. Cuvântul face în continuare înconjurul lumii la aproape fiecare națiune de sub cer; după câte știm noi: iarăși în jurul lumii. Să mulțumim Domnului pentru aceasta. Și acum pentru că avem un loc, un acoperiș deasupra noastră, o capelă frumoasă în care putem șede, dorim să ne predăm din nou pentru lucrarea lui Hristos.

Gândiți-vă numai, dragostea se lasă corectată întotdeauna, dragostea adevărată se lasă îndreptată. De aceea trebuie să fiți în stare să vă lăsați corecțați. Voi, mamelor, știți că acolo aveți o cameră pentru copii. Voi, copiii știți că în clădire nu aveți voie să fugiți încolo și înapoi. Voi, cei mari știți că aici nu avem voie să întreținem discuții. Să nu faceți așa ceva, este pe dos. Așa ceva nu-i place lui Dumnezeu. Isus a spus: „*Este scris: ,Casa Mea să fie o casă de rugăciune pentru toate popoarele.*” Dar ei au vândut și au cumpărat și El și-a făcut un bici și i-a scos afară din locul adunării. Noi, desigur, nu dorim ca acest lucru să se repete în locul nostru sfânt. Noi, ca o comunitate, dorim să ne predăm viața și în continuare pentru lucrarea slujbei și tot ce este în legătură cu împărăția lui Dumnezeu.

Acum dorim să citim un text biblic înainte de a începe rugăciunea de inaugurare. Este doar o repetare, pentru că clădirea cea veche a fost deja acum 30 de ani inaugurată. Noi vrem să citim textul biblic și să discutăm câteva minute despre acest text cu încredințarea că Dumnezeu va lăsa binecuvântarea Lui peste noi. Noi citim din 1 Cron. 17 vers. 1-8: „*Pe când locuia David în casa lui, a zis proorocului Natan: ,Iată, eu locuiesc într-o casă de cedru, și chivotul legământului Domnului este într-un cort.’ Natan a răspuns lui David: ,Fă tot ce-ți spune inima, căci Dumnezeu este cu tine.’ În noaptea următoare, cuvântul Domnului a vorbit lui Natan: Du-te și spune robului Meu David: ,Așa vorbește Domnul: Nu tu Îmi vei zidi o casă de locuit. Căci*

Eu n-am locuit într-o casă din ziua când am scos pe Israel din Egipt până în ziua de azi; ci am mers din cort în cort, și din locaș în locaș. Pretutindeni pe unde am mers cu tot Israelul, am spus Eu o vorbă unuia din judecătorii lui Israel, cărora le poruncisem să pască pe poporul Meu, am zis Eu: „Pentru ce nu-Mi zidiți o casă de cedru?” Acum să spui robului Meu David: Așa vorbește Domnul oștirilor: Te-am luat de la pășune, dinapoia oilor, ca să fii căpetenia poporului Meu Israel; am fost cu tine pretutindeni pe unde ai mers, am nimicit pe toți vrăjmașii tăi dinaintea ta, și ți-am făcut nume ca numele celor mari de pe pământ.” Eu vreau să spun în locul acesta: ceea ce a văzut David vedem și noi aici. David a spus: „Nu este bine ca voi să-mi construiți un palat de cedru, iar chivotul lui Dumnezeu este sub un cort.” El a spus: „Nu este bine să ai o casă frumoasă personală și chivotul Domnului meu să fie lăsat sub un cort.” Astfel Dumnezeu i-a pus pe inimă să construiască un locaș de închinare. David era un bărbat plin de dragoste și predat Domnului și totuși el vărsase sânge. El vorbise despre această problemă cu Natan, care era proorocul aceluia timp. Natan știa că Dumnezeu îl iubește pe David, de aceea el a spus: „Davide, fă tot ce-ți poruncește inima ta, pentru că Dumnezeu va fi cu tine.” Ce expresie! „Fă tot ce este în inima ta, pentru că Dumnezeu este cu tine.” Prin aceasta s-a arătat predarea lui David în dragostea lui Dumnezeu. Dar în aceeași noapte, Natan a recunoscut greșeala lui, iar Cuvântul Domnului îi vorbise: „Du-te acolo și spune slujitorului Meu David, că nu îi este permis să construiască casa.”

Dumnezeu era așa de bun încât a venit la Natan și a vorbit cu el. Eu iubesc aceste cuvinte: „Du-te și spune slujitorului Meu David, că Eu te-am luat de la turma de oi.” El nu era ceva deosebit. Eu vreau să mă opresc aici pentru un moment. „EU te-am luat de la nimic și ți-am dat un nume, tu ai un nume cum îl au numai cei mari pe acest pământ.” Eu vreau să folosesc aceasta într-un fel plin de încredere, însă într-un astfel de mod încât să scot un punct la suprafață: cu ani în urmă când am venit în orașul acesta mă gândeam că nu are nimeni nevoie de mine și nimeni nu mă iubește. Eu îi iubeam pe oameni, dar nimeni nu mă iubea pe mine din cauza originii familiei mele. Eu nu am nimic negativ de spus despre mama mea iubită și despre tatăl meu, dar cum aș fi dorit ca mama mea să fi trăit și să fi

intrat în dimineața aceasta în acest loc sfânt. Mulți dintre cei care în primii ani și-au jertfit banii pentru a ajuta la prima clădire, poate că Domnul le permite în dimineața aceasta să privească înspre noi. Dar familia Branham nu avea un nume bun din cauza băuturii. Nimeni nu dorea să aibă vreo legătură cu mine.

Eu îmi aduc aminte că nu demult i-am spus soției mele: „Îți poți închipui că eu nu aveam pe nimeni cu care puteam să vorbesc? Nimeni nu mă prețuia, dar acum trebuie să mă ascund ca să mai pot avea puțină liniște.“ Domnul ne-a dat acum acest loc mare și aceste lucruri mari pe care le-a făcut El. Cu toate că aveam un renume rău, totuși El mi-a dat un nume, cum îl au numai puțini dintre cei mari. EL i-a ținut pe dușmanii mei la distanță, oriunde m-am dus. Niciodată nu putea să rămână ceva în picioare înaintea Lui, oriunde m-a condus El; de aceea Îi sunt așa de mulțumitor pentru toate. Cum aș fi putut ști pe când mai eram încă un copil mic, când încă mai mergeam la școală, nu departe de aici când copiii râdeau de mine pentru că nu aveam cu ce să mă îmbrac în vremea aceea când ne dădeam pe gheață pe lacul acesta cum puteam să știu că pe fundul acestui lac se afla o sămânță de crin care va înflori aici.

Cum aș fi putut ???deți nimeni nu dorea să vorbească cu mine, El îmi va da un nume care va fi respectat în mijlocul poporului Său. Acum, lui David nu i s-a permis să construiască un templu. Lui i s-a spus că urmașul său va construi templul și că templul acesta va fi veșnic și Fiul lui David va ridica o împărăție veșnică. Fiul firesc al lui David, Solomon, a construit Domnului un templu. Dar atunci când a venit adevărata sămânță a lui David Fiul lui David El le-a spus că va veni vremea când nu va mai rămânea o piatră peste alta. EL a încercat să îi îndrepte înspre templul celălalt. Apostolul Ioan descrie acest templu în Apoc. 21. El a văzut templul cel nou care a venit jos din ceruri, împodobit ca o Mireasă pentru Mirele ei, iar un glas răsună din templu: „Iată cortul lui Dumnezeu cu oamenii! EL va locui cu ei și ei vor fi poporul Lui, și Dumnezeu însuși va fi cu ei. EL va fi Dumnezeu lor. EL va șterge orice lacrimă din ochii lor și moartea nu va mai fi. Nu va mai fi nici tânguire, nici țipăt, nici durere, pentru că lucrurile dintâi au trecut.“ Atunci va veni Fiul lui David cel adevărat la templul Său, la templul lui Dumnezeu, adevăratul cort de întâlnire pe care El s-a dus să-

I pregătească. EL a spus în Ioan 14: „*În casa Tatălui Meu sunt multe locașuri, iar Eu Mă duc să vă pregătesc un loc.*“ Ce a vrut El să spună cu aceasta? Totul este deja pregătit dinainte. „EU Mă duc să vă pregătesc un loc. Și după ce Mă voi duce și vă voi pregăti un loc, Mă voi întoarce și vă voi lua cu Mine.“ Noi știm că acest eveniment va avea loc în epoca care urmează. Atunci va veni adevărata sămânță a lui David care este Isus Hristos pentru a ocupa tronul Său, și cu El va fi Biserica, Mireasa Sa, unită cu cele doisprezece seminții ale lui Israel pentru a domni veșnic în casa Sa.

David nu a putut să construiască cortul adevărat de întâlnire pentru Dumnezeu, pentru că el nu a fost destinat pentru această lucrare; el nu putea să facă nimic împotriva, el era un muritor și vărsase sânge. Tot așa este azi cu noi. Noi nu suntem potriviți pentru a construi cortul adevărat al lui Dumnezeu. Numai Unul este care o poate face, iar această construcție este deja de mult timp în lucru. Această clădire mică ca și templul lui Solomon pe care el l-a construit, la fel și alte locașuri, sunt numai locuri trecătoare pentru rugăciune, până va veni vremea când adevăratul cort de întâlnire va fi ridicat aici pe pământ. Acolo nu vor mai fi grijuri și necazuri. Nu va mai exista înmormântare, nu vor mai fi nunți, pentru că nunta cea mare va dura o veșnicie. Ce minunat va fi aceasta!

Dar lăsați-ne să fim hotărâți în inimile noastre și să așteptăm acest cort viitor de întâlnire. Fie ca și caracterul nostru să fie astfel format de către Duhul Său, ca să ne putem ruga deja aici, ca să-L putem proslăvi deja aici ca și cum am fi deja în acel loc așteptând venirea Lui. Acum să ne ridicăm în picioare ca să citim din Apoc. 21 de la vers. 1 până la 3: „*Apoi am văzut un cer nou și un pământ nou; pentru că cerul dântâi și pământul dântâi pieriseră, și marea nu mai era. Și eu am văzut coborându-se din cer de la Dumnezeu, cetatea sfântă, noul Ierusalim, gătită ca o mireasă împodobită pentru bărbatul ei. Și am auzit un glas tare, care ieșea din scaunul de domnie, și zicea: ,Iată cortul lui Dumnezeu cu oamenii! El va locui cu ei, și ei vor fi poporul Lui, și Dumnezeu însuș va fi cu ei. El va fi Dumnezeul lor.*“

Acum să ne aplecăm capetele: Tatăl nostru ceresc, noi stăm aici înaintea Ta, noi stăm și Îți aducem slavă și onoare cu un respect sfânt. Noi Te rugăm, Doamne, primește darurile noastre pe care Ți le-aducem,

cu har primește și banii care au fost dăruți pentru construirea acestui locaș sfânt. Nu există nimic și nici un loc pe pământ pe care l-am putea pregăti pentru Tine care ar fi vrednic ca Duhul Sfânt să locuiască acolo. Dar totuși acest locaș Ți-L aducem ca o dovadă a dragostei noastre, o Doamne, pe care o exprimăm față de Tine. Noi Îți mulțumim pentru tot ce ai făcut pentru noi. Clădirea și locul acesta Ți-au fost predate deja cu ani în urmă pentru slujbă, iar noi Îți mulțumim în amintirea a ceea ce ai făcut pentru noi. Acum, Doamne Dumnezeule, așa cum ne-a arătat vedenia cu ani în urmă, în timp ce vedeam oameni în clădirea cea veche, mai vedeam cum clădirea va fi reparată și înnoită, iar eu cum voi fi trimis înapoi peste râu.

Acum, Doamne Dumnezeule, Creatorul cerului și al pământului, noi stăm aici ca oameni ai turmei Tale ca popor al împărăției Tale. Eu însumi cu păstorii și cu întreaga comunitate, cu oamenii, noi Îți predăm această clădire, slujbei Dumnezeului Atotputernic în Numele Domnului Isus Hristos, Fiul Său, pentru serviciul divin în smerenie și frică înaintea lui Dumnezeu. Fie ca Evanghelia să curgă din acest loc și să facă ca oamenii să vină din toată lumea, din cele patru colțuri ale pământului pentru a vedea slava lui Dumnezeu care iese de aici. Așa cum ai făcut-o Tu în trecut, fie ca în viitor să devină mult mai mare.

Tată, acum ne predăm noi înșine slujbei cu Cuvântul, cu tot ce este în noi. Doamne, toată adunarea Ți se predă în dimineața aceasta pentru a auzi Cuvântul. Și noi, ca predicatori, ne consacram pentru predicarea Cuvântului ca să dovedim și să îndreptăm cu îndelungă răbdare, la timp și ne la timp, cum este scris în Cuvântul pe care l-am ales la punerea fundației acum 30 de ani. TU ai spus că va veni o vreme în care oamenii nu vor mai suporta învățătura sănătoasă și își vor căuta învățători care le vor spune ceea ce le place urechilor lor, îndepărtându-se de la adevăr spre fabule. Doamne, așa cum am încercat să aducem Cuvântul oamenilor, așa să fim inspirați și întăriți cu hărnicie dublă, Doamne, și cu o măsură dublă a Duhului ca să accentuăm aceste texte biblice. Fie ca Duhul Sfânt să vină așa cum s-a întâmplat la inaugurarea templului, când Solomon s-a rugat și Duhul Sfânt a venit în jos sub forma unui stâlp de foc și nor, intrând pe ușă pentru a rămâne printre heruvimi în locul sfânt. O Dumnezeule, Solomon a zis: „Dacă poporul Tău va fi undeva în necaz și dacă ei vor privi spre acest loc sfânt și se

vor ruga, atunci Tu să-i ascuți din ceruri.“ Doamne, fie ca Duhul Sfânt să vină în această dimineață în fiecare inimă, în fiecare suflet predat care este aici. Și așa cum spune Biblia, că slava lui Dumnezeu a fost așa de mare încât înșiși slujitorii nu puteau intra înăuntru din cauza slavei lui Dumnezeu. O Doamne Dumnezeule, îngăduie să se repete, în timp ce noi și Biserica ne predăm pentru slujbă. Este scris: „Rugați-vă și veți primi.“ Așa ne predăm noi Ție împreună cu Biserica în această dimineață pentru slujbă pentru ca lumina să lumineze în ultimele zile din timpul serii, pentru ca prin această lumină să ne revină mângâiere și credință, la fel și tuturor oamenilor care sunt în așteptarea venirii Mirelui, iar Mireasa va fi îmbrăcată cu Evanghelia lui Hristos pe care Domnul Isus Hristos o va lua cu Sine în slavă. Pentru acest scop, mă predau pe mine și pe fratele Neville, pe întreaga adunare pentru slujba dumnezeiască, în Numele Domnului Isus Hristos. Amin. Puteți să vă așezați. David a spus:

„Am fost bucuroși, când ei mi-au spus: „Haideți să mergem la casa Domnului.” Fie ca întotdeauna să ne bucurăm, când se amintește să ne ducem la casa Domnului. Amin.

După acest serviciu scurt de inaugurare, mai am încă aproximativ o oră la dispoziție. Să nu uitați de ce ne-am predat cu frică, sfințenie și liniște înaintea Domnului, pentru ca să ne închinăm cu frică înaintea Lui așa cum se cuvine în casa Domnului. După ce se încheie slujba divină, părăsiți clădirea pentru ca să se poată face curățenie pentru adunarea următoare. Astfel nu va fi dezordine în casa Domnului. Vreau să spun ca locul să fie eliberat în vreo 15 minute după serviciul divin. Fiți prietenoși, întindeți mâna fiecăruia și invitați-i pe toți din nou. Noi așteptăm ca în săptămâna viitoare să fie cele mai importante servicii divine pentru noi care au avut aici vreodată loc. Noi așteptăm acel timp. După ce am fost ieri câteva ore în rugăciune, am început să văd ceva. Eu am încredere că acesta va fi un timp mare; eu cred asta. Domnul să ne ajute.

Acum voi vorbi despre ceva în dimineața aceasta. Voi știți că ceea ce numesc oamenii câteodată a fi mare, nu este mare, dar ceea ce numește Dumnezeu a fi mare, oamenii o numesc a fi necugetat. Ceea ce Dumnezeu numește a fi necugetat, oamenii o numesc a fi mare. Să reținem aceasta, cântăriți fiecare cuvânt. Acum, în dimineața aceasta

vreau să vorbesc despre o temă pentru care mi-am făcut câteva notițe. Pentru aceasta doresc să citesc din Isaia 53. În timp ce deschideți, vreau să mai fac câteva anunțuri.

În seara aceasta vom vorbi despre legătura dintre epocile Bisericii și descoperirea pecetilor. Între acestea se află un interval mare. Atunci când am ajuns la sfârșit cu cele șapte Biserici, imediat după aceea am vorbit despre cele șaptezeci de săptămâni ale lui Daniel, pentru că face parte din acest întreg. Eu am zis atunci: „Dacă voi vorbi vreodată despre cele șapte peceti, mai întâi va trebui să vorbesc despre cele șaptezeci de săptămâni ale lui Daniel, ca să fac o legătură cu pecetile.“ Atunci mai rămâne însă și cap. 5 din Apoc. cu cartea pecetluită despre care vom vorbi în seara aceasta. Nimeni nu iubește cântatul mai mult ca creștinii; noi iubim cântatul. Noi iubim aceste lucruri, dar acum ne îndreptăm spre altceva. Noi suntem în Cuvânt, așa că vom rămâne în Cuvânt. Noi ne ocupăm de învățătură, iar voi puteți să înțelegeți, ce strădanie mare este pentru mine; pentru că dacă învăț ceva greșit, eu trebuie să dau socoteală. Eu nu am deci voie să iau ceea ce a spus altcineva, trebuie să fie inspirație. Și eu cred că cei șapte îngeri care țin cele șapte tunete, ne vor permite aceasta.

Acum, în Isaia 53, primele versete: vreau să precizez că această temă nu se referă la cele șapte peceti, acesta este exclusiv un mesaj; pentru că știam că va avea loc inaugurarea clădirii și timpul ne este limitat. Acesta nu va fi un serviciu lung, dar legătura este foarte importantă. Eu doresc să ascultați fiecare Cuvânt și să-L cuprindeți; și dacă înregistrați pe benzi, atunci țineți-vă de învățătura pe care ați auzit-o. Să nu spuneți altceva decât ceea ce este pe benzi. Spuneți numai exact ce este pe benzi; pentru că despre unele lucruri vom primi claritate mai târziu, iar multe vor fi înțelese greșit. De aceea fiți siguri: să spuneți numai ceea ce este pe benzi și să nu spuneți altceva.

Eu nu spun asta de la mine, El este Cel ce spune aceasta. De multe ori se crează încurcături, pentru că unii oameni se ridică și spun lucruri diferite. Se spune: s-a spus așa și așa, iar asta înseamnă asta și asta. Lăsați totul așa cum este. În felul acesta vom lucra și cu Biblia. Noi vrem numai ceea ce spune Biblia așa o dorim, exact așa. Să nu adăugați altă tălmăcire, totul este deja tâlcuit. „Cine a crezut vestirea noastră și cui S-a descoperit brațul Domnului?“ Cu alte cuvinte, dacă ați

dat crezare prediciei atunci vi s-a descoperit brațul Domnului. Eu vreau să mai citesc din Evanghelia după Matei cap.11 vers. 25 și 26: „În vremea aceea, Isus a luat cuvântul și a zis: *„Te laud, Tată, Doamne al cerului și al pământului, pentru că ai ascuns aceste lucruri de cei înțelepți și pricepuți, și le-ai descoperit pruncilor. Da, Tată, Te laud, pentru că așa ai găsit Tu cu cale!”*” Cuprindeți vă rog aceste două texte: „Cine a dat crezare prediciei noastre și cui i s-a descoperit brațul Domnului?” Isus i-a mulțumit lui Dumnezeu, pentru că a ascuns aceste taine celor mari și înțelepți și le-a descoperit-o celor mici care le primesc. Așa a fost voia lui Dumnezeu. Din citirea acestui text vreau să scot în evidență un titlu: Dumnezeu se ascunde în simplitate, apoi Se descoperă în același fel. Este ciudat că Dumnezeu procedează astfel. Dumnezeu se poate ascunde într-un mod așa de simplu încât înțelepții nu-L recunosc, și sunt la milioane de mile depărtare pe lângă drum. Și totuși lucrurile Lui sunt accesibile pentru cei ce sunt suficient de simpli ca să primească lucrarea și descoperirea în felul acesta.

Eu am ales acest text înaintea studiului și a învățăturii despre cele șapte peceți pentru că mulți nu-L recunosc prin felul în care El se descoperă. Acum, oamenii au propriile lor idei despre ceea ce ar trebui să fie Dumnezeu și ceea ce va face Dumnezeu. De câte ori nu am spus vechea mea zicală: „Oamenii rămân tot oameni.” Ei mulțumesc lui Dumnezeu pentru ceea ce El a făcut și privesc după ceea ce El va face, însă ei ignoră ceea ce face El în prezent. În felul acesta ei pierd ocazia. Ei privesc înapoi și văd ce lucruri mari a făcut El, apoi ei privesc din nou după ceva mare ce ar urma să vină, și de nouă ori din zece lucrurile s-au petrecut deja în jurul lor. Este așa de simplu încât ei nu o recunosc.

Într-o zi un bărbat a întrebat o fată care venea de la școală duminicală, de ce își risipește timpul cu astfel de lucruri. Ea a răspuns, pentru că crede că există un Dumnezeu. Acest domn Dorsey a spus: „Copilă, este foarte greșit să crezi așa ceva.” Apoi s-a întâmplat ca această fată mică să se aplece și să rupă o floare și să-l întrebe pe domnul Dorsey: „Puteteți să-mi spuneți cum a primit floarea aceasta viață?” Asta a fost. După ce a vrut să continue această problemă, nu a putut decât să-i răspundă acestui copil: „Ea crește simplu din pământ.” Apoi se poate pune întrebarea: „De unde vine pământul și cum de a ajuns sămânța aici, cum s-a întâmplat, etc.” Așa a continuat discuția

până când el a văzut că nu lucrurile cele mari sunt cele la care trebuie să ne gândim, ci lucrurile simple în care Dumnezeu este realitate în simplitate.

Așa îi place lui Dumnezeu să se descopere și să se ascundă. EL se ascunde și se descoperă într-un mod simplu. Lucrarea aceasta trece peste toate capetele oamenilor. Dacă voi spuneți de ce ar face un Dumnezeu drept una sau cealaltă; vedeți, omul a fost creat la început pentru a rămâne în comunitate cu Dumnezeu și nu pentru a face lucruri prin propria putere. Omul este creat ca să se bazeze cu totul pe Dumnezeu. Acesta este motivul pentru care suntem comparați cu oile. O oaie nu se poate conduce singură, ea trebuie să aibe pe cineva care s-o conducă Duhul Sfânt să ne conducă. Oamenii sunt făcuți astfel.

Dumnezeu a făcut lucrurile Lui în simplitate, pentru ca să le înțelegem tot așa de simplu. Dumnezeu se face Însuși așa de simplu printre cei simpli pentru a fi înțeles de cei simpli. EL spune în Isaia 35 că este așa de simplu încât nici un nebun nu ar putea să se rătăcească. Totul este așa de simplu și totuși noi știm că Dumnezeu este așa de mare, iar noi așteptăm ca El să se descopere ca ceva mare și din cauza aceasta pierdem cele mai simple lucruri. Noi ne împiedicăm de simplitate. Noi omitem să-L recunoaștem pe Dumnezeu și ne împiedicăm în simplitate, și din cauza aceasta nu-L recunosc învățații zilelor noastre și din toate timpurile. Ei trec pe lângă El la sute de mile depărtare, căci prin intelectul lor ei știu că nimic nu este așa de mare ca El. Dar în descoperirea Sa, El face lucrurile simple încât ei trec pe lângă ele și nu le recunosc.

Acum studiați aceste lucruri, adânciți-vă în ele. Și voi oaspeți care ați venit aici, când vă întoarceți în motelurile voastre, luați aceste lucruri și mișcați-le în inimile voastre. Noi nu avem timp să intrăm în toate amănuntele așa cum ar trebui. Dar eu doresc ca atunci când ajungeți acasă sau la motel, să vă ocupați mai departe cu această temă. Țineți aceste lucruri bine împreună și adânciți-vă în ele. Ei omit să-L recunoască pe El în felul simplu al descoperirii Sale. EL este așa de mare încât se ascunde în simplitate, pentru a se putea descoperi celor smeriți. Să nu încercați să primiți ceva mare pentru că veți trece pe lângă. Ascultați de simplitatea lui Dumnezeu, atunci Îl veți găsi pentru că El se descoperă într-un mod simplu. Înțelepciunea fin șlefuită,

lumească și cei învățați pierd întotdeauna ocazia. Eu nu sunt aici ca să contrazic ceea ce se învață în școli, eu nici nu încerc să sprijinesc neșcolarizarea. Aici șed mai mulți dascăli în mijlocul nostru. Nu din cauza aceasta mă aflu aici. Dar ce este? Oamenii au pus atâta bază pe această școală, până ce au ajuns să piardă ceea ce le-a spus Dumnezeu înainte. De aceea eu nu sunt împotriva fraților care sunt în denomi-națiuni, dar eu sunt împotriva sistemului denomi-național; pentru că se încearcă să se proslăvească personal, iar pe predicatori să-i școlarizeze astfel încât nu sunt primiți în slujbă numai după absolvirea unei anumite școli. Ei trebuie să se supună chiar și unui test psihiatric. Eu nu cred niciodată că este voia lui Dumnezeu ca un predicator să fie testat de un psihiatru, ci prin Cuvântul Lui. Acesta este în orice caz felul lui Dumnezeu de a testa pe un bărbat pe care El îl trimite pentru a predica Cuvântul lui Dumnezeu.

Astăzi ei predică filozofie, se predică dogme ale crezurilor și multe alte lucruri care deviază de la Cuvânt, pentru că ei spun că Cuvântul nu se poate înțelege. Dar totuși este de înțeles. EL a promis că va descoperi, iar noi Îl rugăm s-o facă.

Acum vom observa câteva caractere pentru scurt timp. Să privim în zilele lui Noe. Dumnezeu văzuse în ce fel se aprecia înțelepciunea omenească și în ce fel o respectau. Dar El a trimis un mesaj simplu, printr-un om simplu pentru a arăta mărimea Sa. Noi știm că pe vremea lui Noe civilizația era așa de înaltă și de puternică, încât nu i-am ajuns nici până azi în civilizația noastră modernă. Eu cred că vom ajunge acolo, pentru că Domnul nostru a spus: „Cum a fost în zilele lui Noe, așa va fi, când va veni Fiul Omului.“ EL a dat ca exemplu unele tablouri. Ei au construit piramidele din Egipt și alte lucrări gigantice pe care noi nu le putem construi. Ei aveau o alifie cu care îl îmbălsămau pe mort încât trupul de atunci mai arată și azi natural. Așa ceva noi nu putem face. Ei aveau culori care s-au făcut așa de tari încât au rămas mii de ani în stare frumoasă; a rămas tot aceeași culoare. Așa ceva nu avem în timpul nostru. Multe lucruri mari din civilizația aceea, vorbesc despre superioritatea ei față de cea din timpul nostru. Poate că erau mai mulți învățați ca astăzi. Astfel Dumnezeu a cercetat totul pentru a-l găsi pe omul potrivit, până când a găsit unul fără școală poate un fermier un păstor cu numele de Noe. EL i-a dat un mesaj pe care trebuia să-l

vestească poporului. Acest mesaj era așa de simplu încât oamenii nu-l puteau înțelege în înțelepciunea lor învățată ei s-au poticnit de simplitatea mesajului. În raport cu știința, mesajul primit de Noe era un mesaj RADICAL. Cum putea să cadă ploaie din cer, dacă acolo sus nu era ploaie? Acest mesaj simplu despre construirea corabiei de a construi un vapor care să plutească pe apă, numai un FANATIC putea s-o creadă. Astfel Noe a fost batjocorit de toți.

Astfel o pățesc aproape toți din poporul lui Dumnezeu. Eu sunt așa de bucuros că sunt unul dintre aceștia. Voi știți că ei sunt altfel decât moda modernă a civilizației. Ei sunt ciudați și deosebiți pentru ceilalți. EL însuși spune în Cuvântul Lui că poporul Lui este un popor deosebit, un popor de preoți, un popor sfânt care aduce jertfe sfinte lui Dumnezeu, adică rodul buzelor lor care laudă Numele Lui. Ce popor! Observați numai ce lucrare deosebită a fost pe vremea aceea, când a venit un fanatic și a predicat bisericii o Evanghelie care după părerea lor era cu totul greșită. Ei l-au dat la o parte ca fiind nebun. Desigur că ei ar fi putut dovedi științific că acolo sus nu ar fi ploaie. Dar acest păstor simplu l-a crezut pe Dumnezeu și a spus că va ploua și într-adevăr a plouat.

Acum să comparăm acest timp cu timpul acela. Dacă cineva este vindecat, atunci ei spun: „O, este doar o mișcare în simțurile lor“ sau „Se poate dovedi științific că acel cancer sau o altă substanță este tot acolo“, dar pentru credinciosul simplu a dispărut pentru că el nu privește la substanță, el privește la făgăduință așa cum o făcuse Noe. Nu o vedeți? Cum a fost în zilele lui Noe, așa va fi și la venirea Fiului Omului. Științific nu o poate dovedi nimeni, medicul ar putea să spună: „Priviți, aici se mai află cancerul, brațul tău este tot așa de schilod ca și înainte, tu ești nebun.“ Să nu uitați, este același duh care a spus pe timpul lui Noe: „Acolo sus nu este ploaie“, dar dacă Dumnezeu a spus: „va ploua“, atunci credința devine o substanță a lucrurilor în care ți-ai pus nădejdea și sunt o dovadă a lucrurilor care încă nu se văd. Credința își ocupă locul de odihnă pe Cuvântul lui Dumnezeu. Acesta este duhul de odihnă! Să nu uitați asta! Credința se odihnește pe Cuvântul lui Dumnezeu; pe acest Cuvânt s-a odihnit credința lui Noe. Dumnezeu a spus-o și prin aceasta toate lucrurile au fost rezolvate.

Acum urmăriți mai departe. Pentru faptul că Noe a crezut

Cuvântul, el a fost privit ca fiind fanatic, exact ca oamenii care cred în botezul cu Duhul Sfânt. Biserica poate a spus, că acești oameni ar fi fanatici. Ei nu sunt altceva decât un grup care a fost prelucrat oameni speriați și intrați în panică. Dar cât de puțin știu acei care judecă, că Cuvântul lui Dumnezeu o învață astfel. Este o făgăduință. Totuși Noe a rămas pe Cuvânt, indiferent cât au vorbit oamenii că acesta și-a pierdut mintea și că ar fi pe dos față de știință și o minte normală pentru că el era Cuvântul lui Dumnezeu. Înțelepții și cei mândrii au căzut în capcana lor prin simplitatea mesajului pierzându-și viața. Ce mustrare pentru generația aceea! Mulți oameni spun: „Dacă aș fi trăit în timpul acela ...“ Eu cred că ați fi avut aceeași poziție pentru că astăzi se repetă același lucru înaintea ochilor noștri, numai într-o altă formă. Ca și atunci, ei se poticnesc în timpul acesta de lucrarea lui Dumnezeu.

Fără îndoială ei aveau și în timpul acela suficient de mulți predicatori, dar Noe era inspirat de Dumnezeu. Noe aștepta împlinirea făgăduinței pentru generația aceea rea și stricată pe care Dumnezeu nu voia s-o mai îngăduie. Ce putem face în generația aceasta, decât să vedem același lucru. O Sodomă și o Gomoră moderne, un popor rău și stricat. Așa de șlefuiți în cunoștință încât se poticnesc de simplitatea descoperirii lui Dumnezeu, asupra ființei Lui și a Cuvântului Său pe care El îl arată. Nu există nici o persoană în lumea întreagă care ar putea susține că noi nu am avea Cuvântul lui Dumnezeu descoperit în mijlocul nostru, făgăduință directă pentru zilele din urmă, lumina directă care luminează spre seară. Noi suntem un popor cu prioritate. Care este însă situația celor șlefuiți din lumea aceasta? Pentru ei este totul ascuns.

Domnul Isus a spus: „Tată, Tu ai ascuns aceste lucruri înaintea lor.“ TU i-ai lăsat în înțelepciunea lor proprie. Voi știți că înțelepciunea firească a fost cea care a adus mingea în joc, iar păcatul și murdăria și-au făcut începutul. Căci Eva a dorit înțelepciune atunci când satana a vorbit cu ea și el i-a și dat-o. Dar această înțelepciune stă în contradicție cu Cuvântul lui Dumnezeu. Noi nu suntem chemați să avem înțelepciune. Chemarea vine la noi ca să credem ceea ce a fost spus. Dar vedeți, înțelepții acestui veac șlefuiesc totul în așa fel și-și spun propria tâlcuire așa cum au făcut-o întotdeauna. Ei fac în vremea aceasta același lucru, după aceeași măsură. Oamenii au greșit atunci ținta cum o fac și

astăzi. Este același lucru. Ei o fac în același mod. Ei nu au recunoscut din cauză că erau prea înțelepți ca s-o creadă. *Mesajul era așa de simplu, încât cei înțelepți erau prea înțelepți ca să cuprindă simplitatea acestuia.* Dumnezeu în adevăr a făcut-o așa de simplu încât cei înțelepți și intelectuali au scăpat-o din vedere, pentru că era așa de simplu. Dar chiar aceasta este ceea ce face mărimea lui Dumnezeu așa de mare. EL, Cel mai mare, poate să se descopere în simplitate. Oamenii de astăzi arată că ei nu sunt de la Dumnezeu. Ei sunt deja mari și încearcă să devină și mai mari și să se prezinte fiecare pe sine mai mare, de exemplu ca episcop, doctor sau ca sfântul papă sau ca altceva. Ei fac ceva din persoana lor ceea ce de fapt ei nu sunt în realitate. Dar Dumnezeu care este așa de mare, se face pe Sine așa de simplu. Simplitatea este mare.

Noi putem construi un avion cu reacție, putem trimite o rachetă pe lună și în spațiu, dar nu putem face un fir de iarbă. Amin. Cum stăm la așa ceva? Dacă am urma firul am găsi de unde vine viața în firul de iarbă și asta ne-ar întoarce la Dumnezeu care a creat și iarba. Noi încercăm să construim capsule spațiale care să fie mai bune și mai iuți ca ale altora. Și în bisericile noastre suntem așa de înțelepți și de intelectuali încât am putea construi clădiri de zeci de milioane, chiar și de zece milioane, unii încearcă să construiască ceva mai bun ca de exemplu metodiștii sau baptiștii, sau ceva mai bun ca presbiterienii, iar pentecostalii au intrat în aceeași concurență. Cauza acestor stări este înțelepciunea noastră fixă în care ne-am ancorat, încât nu mai reușim ca să ne smerim și să recunoaștem ceea ce face Dumnezeu undeva într-o misiune mică, într-un colț al țării. Așa este. Noi ne poticnim de simplitatea Lui. Așa a fost întotdeauna. Ei au fost prea înțelepți pentru a crede un astfel de mesaj simplu. Mesajul nu a fost suficient de strălucitor pentru cercetările lor științifice; mesajul nu a fost suficient de strălucitor pentru programele lor de școlarizare. Prin studiul lor ei știau că există un Dumnezeu; ei știau mai multe lucruri prin studiul lor, că El este mare iar ei au încercat prin aceasta să devină mari. *Însă drumul în sus, merge mai întâi în jos.*

În legătură cu cuvintele care s-au spus, poate va întreba cineva: „Frate Branham, în sus înseamnă cu adevărat mai întâi în jos?” Asta o spun pe baza Cuvântului Domnului Isus Hristos. EL a spus: „Cel ce se

smerește, va fi înălțat. Cel ce se înalță însă singur, va fi smerit.“ Asta înseamnă cu adevărat: „În sus în jos în jos în sus.“ Așa cum a povestit fratele acela sfințit din Chicago, că un predicator dintr-o organizație anumită s-a ridicat într-o adunare în care se aflau penticostali. El a adus toate argumentele lui intelectuale, el folosea cuvinte care le erau străine penticostalilor, iar el trebuia să constate că această metodă nu este primită la penticostali; apoi el s-a umflat puțin în piept, el era doar doctorul cutare, un om dintr-un anumit seminar din Chicago, a privit în jurul său iar penticostalii se uitau unii la alții și nu înțelegeau despre ce dorea el să vorbească el era așa de școlit, așa de deștept și de strălucit. El era ca un senator care pierduse alegerile prezidențiale.

Tuck Coats a făcut o remarcă la înmormântarea mamei lui Ford când am vorbit despre înviere și garanția învierii următoarele: „Așa de sigur cum răsare soarele, așa de sigur voi învia eu și așa cum iarba se usucă toamna și frunzele cad din pomi și cum acestea apar din nou primăvara, astfel vom apare și noi la timpul potrivit și astfel va fi o înviere“, și mi-a spus că mesajul acesta a însemnat foarte mult pentru el. Eu i-am răspuns: „Tuck, eu nu am multă pregătire“, la care el mi-a răspuns: „Asta este partea ta cea bună.“ El a continuat spunând: „Eu sper că domnul despre care este vorba, mă va ierta.“ El vorbea de Stevenson. El mi-a spus că adormise, după ce-l ascultase 15 minute. Vorbitorul a fost atât de strălucit și de învățat, mi-a spus un frate, încât el a înțeles doar câteva cuvinte foarte șlefuite. El a continuat și a spus: „Tu nu m-ai văzut niciodată dormind în adunările tale, nu-i așa frate Branham?“

Vedeți, este doar simplitatea. Este simplu, iar Dumnezeu este ascuns în simplitate. În acel timp ei erau prea înțelepți, pentru a înțelege ceea ce făcea Dumnezeu într-un mod simplu. Lucrarea nu era suficient de șlefuită pentru ei. Totul trebuie să fie strălucitor, altfel ei nu o văd. Dar Marele Iehovah era ascuns în Cuvântul Lui, iar El s-a descoperit oamenilor care credeau Cuvântul Lui.

Ei au fost salvați, iar El împlinea ceea ce îi spusese lui Noe într-un mesaj simplu. Dumnezeu a împlinit făgăduința.

Acum observați numai. În zilele lui Moise era din nou un timp de eliberare. Dacă Dumnezeu este pe cale să facă ceva pentru eliberarea poporului Său, atunci El trimite un mesaj către poporul Său care este

așa de simplu, așa cum vom vedea și la deschiderea pecetilor. Eu vorbesc despre acestea pentru că vom constata că deschiderea pecetilor este așa de simplă, încât cei înțelepți vor greși ținta cu mii de mile. O, simplitatea lui Dumnezeu! Dumnezeu însuși se ascunde în simplitate. Gândiți-vă, ei pot despărți atomii și pot face toate lucrurile posibile, dar când este vorba despre viață, atunci ei nici nu pot spune de unde vine aceasta; un fir simplu de iarbă în care Dumnezeu este ascuns. Ei pot trimite o rachetă pe lună și s-o controleze prin radar, dar ei nu pot explica cum a ajuns viața în firul de iarbă. Așa este. Vedeți, așa ceva nici nu poate fi explicat. Pentru că este așa de simplu ei nici nu o bagă în seamă.

Acum, vedeți ce s-a întâmplat cu Moise când Dumnezeu a vrut să-i elibereze pe copiii lui Israel conform Cuvântului Său. Ce a făcut El? El a ales o familie simplă despre care nu avem nici o relatare deosebită; știm doar că familia lui era din seminția lui Levi care trebuia să facă pentru dușmani cărămizi. El venea dintr-o familie simplă din Israel, dar Dumnezeu alesese această familie pentru a-l scoate pe eliberator din această seminție. O familie obișnuită din Israel. El nu a luat ceva împărătesc sau ceva cu rang mare, nici cel puțin un preot; EL l-a luat dintr-o familie obișnuită simplitate. Observați ce a făcut El în continuare. O ființă simplă se născuse. EL ar fi putut face eliberarea prin soare sau prin vânt. EL ar fi putut trimite un înger. O aleluia! Dumnezeu poate să facă tot ceea ce-și planifică. „De unde știi tu asta, frate Branham?“ Dumnezeu nu părăsește programul Său. Astfel noi știm și în timpul acesta că programul Lui va fi simplu. Vedeți, El lucrează întotdeauna în simplitate. Dumnezeu ar fi putut stabili deja de la început ca soarele să vestească Evanghelia, sau vântul, sau un înger din cer. Dar El a luat oameni pentru acest scop și El nu se schimbă niciodată.

EL nu a luat niciodată denominațiuni, niciodată grupuri de oameni, ci a chemat bărbați pentru predicarea Evangheliei. Atunci când El a adus eliberarea pentru poporul Lui, a trimis un bărbat simplu care era născut acolo printre sclavi, într-o familie simplă. O, ce Dumnezeu este El! Se desfășoară pe Sine în simplitate.

Moise a primit pregătirea școlară în cadrul înțelepciunii lumești, ca să eșueze. Prin aceasta

trebuia arătat că nu există nici o eliberare prin înțelepciune omenească, ci numai prin credință. El era așa de învățat, încât el însuși putea să-i învețe pe alții înțelepciunea egiptenilor. El era înțelept. Dumnezeu era cu o familie simplă care poate nici nu putea să-și scrie numele. Moise a fost instruit în cele mai bune școli în toată înțelepciunea lor; el însuși putea să-i învețe pe cei învățați. Dumnezeu permisesse aceasta, pentru ca Moise să se aplece în smerenie, în care înțelepciunea lui nu îi era de nici un folos. Moise eșuase în întreprinderea sa personală; Dumnezeu permisesse aceasta cu un scop bine stabilit.

Prin aceasta s-a arătat că nu prin putere și nici prin înțelepciunea egiptenilor, nici prin învățătura unei școli, unui seminar, sau numărul organizațiilor se întâmplă ceva, ci „prin Duhul Meu, zice Domnul.“ Înțelepciunea lui Moise era la sfârșit, dispăruse. După ce el îl întâlnește pe Dumnezeu în tufișul care ardea, și-a scos încălțăminte și s-a smerit, s-a aplecat și a uitat orice înțelepciune. Dumnezeu a adus eliberarea și totuși l-a lăsat pe Moise să eșueze cu înțelepciunea lui, ca să-i arate că nimeni nu poate să construiască pe înțelepciunea lui sau pe înțelepciunea altora. EL a permis ca Moise să eșueze, ca să-i poată arăta mâna Sa. Înțelegeți asta? Scopul pentru care Dumnezeu a permis aceasta, a fost pentru ca El însuși să se poată descoperi în smerenie.

EL a permis ca Moise să se înalțe așa de sus, încât ar fi putut deveni următorul faraon; el era un general puternic. Conform istoriei, el a biruit țările vecine. Apoi, după ce s-a întors spre lucrarea lui Dumnezeu cu toate talentele sale, Dumnezeu a rânduit-o astfel, ca să-l ducă în pustiu unde putea să scoată totul din el, apoi i s-a arătat în smerenie; El l-a trimis cu un toiag în mână, ca să elibereze poporul. Moise era instruit ca să facă totul prin puterea militară; dar cu toată instruirea primită, școală științifică sau putere militară, nu a fost capabil să facă nimic. El avea un toiag din pustiu cu acest toiag a lucrat el. Dumnezeu în smerenie în simplitate. Dumnezeu era cu toiagul și Dumnezeu era în Moise. Atâta timp cât avea Moise toiagul, îl avea Dumnezeu, pentru că Dumnezeu era cu Moise. Desigur.

Observați: „Nu prin putere, ci prin Duhul Meu, zice Domnul.“ Numai prin credință a înțeles Moise că el trebuie să fie un eliberator. Desigur, mama lui îl învățase deja, și el a fost instruit în milităria armelor, ca să isprăvească lucrarea. Dar el a eșuat. Vedeți, el avea

cunoștința, el avea instruirea necesară, dar acestea nu l-au ajutat. Astfel el a trebuit să uite totul, pentru a se întoarce la o lucrare simplă, unde trebuia să se bazeze pe Cuvântul lui Dumnezeu. Astfel el a putut să elibereze poporul.

Prin ce eliberează Dumnezeu? Prin credință în Cuvântul Lui. Așa a fost întotdeauna. Noi putem să mai facem o comparație între Cain și Abel; cum a încercat Cain să-i placă lui Dumnezeu prin frumusețe. Oamenii cred că plac lui Dumnezeu prin adunări frumos aranjate, printr-un preot cu o robă sau coruri extraordinare. Dar puteți vedea de unde vine așa ceva. Cain a încercat același lucru; el a construit un altar, și fără îndoială că totul a fost frumos împodobit. El era sincer în lucrarea aceasta; se închina. El s-a gândit: „Atâta timp cât sunt în tot sincer, nu este nici o deosebire.“ Dar există o deosebire: voi puteți fi sinceri pe dos! Observați numai, Cain construise un altar și l-a decorat probabil cu flori și a pus fructe pe acel altar, gândindu-se: „Sigur va primi un Dumnezeu mare, sfânt, curat și minunat, ceea ce i-am adus ca jertfă.“

Dar vedeți, el făcuse totul după înțelepciunea sa proprie, după gândurile lui. Exact același lucru se întâmplă în timpul acesta. Ei fac totul după înțelepciunea lor, conform studiului și a înțelesului etic, pe care l-au învățat. Dar Abel a adus o jertfă mai bună, pe baza unei descoperiri, prin credință. Nimic curat, cât putem descrie din punct de vedere omenesc. El a luat un miel, l-a adus în locul acela și l-a pus pe altar. Nimic frumos în tot decorul. Acolo pe altar, el i-a tăiat gâtul cu o piatră ascuțită, încât sângele a stropit peste tot, iar mielul murise. Trebuie să fi fost o privesc groaznică.

Era simplu. În simplitate el știa că el se născuse prin sângele mamei sale și a tatălui său în această lume. Sângele a fost motivul căderii; astfel era nevoie de sânge, pentru a-l readuce înapoi. Astfel el a adus o jertfă mai bună lui Dumnezeu, pentru că lui i se descoperise aceasta. Unii din frații de azi cred că acolo s-au mâncat mere sau pere ... Eu am văzut ceva radical într-o revistă. Acolo scria: „Acum s-a dovedit că Eva nu a mâncat un măr ci o piersică.“ Nu vedeți de unde vine acest duh? Ei spuneau că Moise nici nu ar fi trecut prin Marea Roșie cu poporul Israel, ci numai printr-o zonă mlăștinoasă care era la capătul mării. Ce groaznic! Biblia spune că apa se împărțise și stătea ca

niște pereți. Dumnezeu a lăsat să vină un vânt puternic, pentru a împărți apa. Dar ei încearcă să găsească ceva în regie proprie. Dar ei au eșuat și vor eșua întotdeauna.

Voi știți că toate aceste lucruri care vorbesc despre Cain, sunt un tip spre oamenii cu o credință intelectuală de astăzi care se poartă religios pe dinafară, se duc la biserică și fac mult pentru clădiri. Dar în fond există doar o singură Biserică, iar acesteia nu i te poți atașa. Celelalte sunt doar adăposturi. Există adăposturi la metodiști, la bapțiști, presbiterieni și pentecostali; dar în Biserica adevărată sunteți născuți. Toate celelalte sunt doar locuri de adăpost. Acestea nu sunt biserici, ci locuri de adăpost. Biblia nu vorbește nimic despre o biserică metodistă sau pentecostală; nu, așa ceva nu există. Nu, toate acestea sunt greșite. Așa este. Acestea sunt doar locuri de adăpost, cărora li te poți atașa. Dar în Biserica Dumnezeului Celui viu ești născut, iar acesta este trupul tainic al lui Isus Hristos în care vă nașteți. Lui Dumnezeu i-a plăcut să-i descopere lui Abel taina credinței în sângele vărsat eu aș dori să am timp să rămân puțin mai mult la această temă deși Cain era înțelept în toată cunoștința lui. Voi ziceți: „Frate Branham, cum poți spune așa ceva, tu încerci să-l prezinți ca pe un înțelept.“ El era. El era foarte înțelept ... Priviți la urmașii lui. Printre ei erau oameni de știință și doctori, oameni foarte înțelepți. Dar dacă priviți la urmașii lui Set ei erau fermieri smeriți și fără școală, până la potop. Dar copiii lui Cain erau foarte înțelepți o grupare inteligentă. Ei știau să prelucreze metalul, erau constructori mari și bărbați foarte înțelepți, în timp ce alții locuiau în corturi și păzeau oile lor. Ei se odihneau pe făgăduințele lui Dumnezeu. Vedeți voi, de ce depinde? Urmăriți spița de neam, și veți vedea dacă ceea ce spun corespunde. Ei se bazau pe făgăduințele lui Dumnezeu. Noe a fost ales din acest neam de oameni. La fel apostolul Pavel, ca și John Wesley, Martin Luther și alții au fost scoși afară. Astfel și voi sunteți în timpul acesta ceea ce sunteți scoși afară și smeriți ca să credeți făgăduințele simple ale lui Dumnezeu.

Acum vedeți, lui Dumnezeu i-a plăcut să se pună de partea lor. Dumnezeu va confirma întotdeauna dacă este adevărul Său. Mulți oameni încearcă să se bage în ceva, dar ei eșuează pe lângă Dumnezeu la un milion de mile. Așa este. Dar dacă vedeți că vine Dumnezeu și confirmă cele spuse, atunci este așa; atunci este corect. Atunci știți

precis că este adevărat.

Deci, au fost aduse jertfe pe altar. Dumnezeu a respins cunoștința mintală a cunoașterii lui

Dumnezeu. Dar când îl văzuse pe Abel, care știa printr-o credință simplă, că nu era vorba despre mere sau alte fructe ale câmpului, ci despre sânge care avea încrederea prin credință, printr-o descoperire dumnezeiască Dumnezeu i-a confirmat jertfa lui, primind-o. Aceeași convingere o avem la rugăciunea pentru bolnavi. Isus a spus: „Dacă rămâneți în Mine, și cuvintele Mele rămân în voi, atunci puteți să vă rugați pentru orice, și vi se va da.“

Observați, în timpul lui Ilie, Dumnezeu a voit să se ascundă într-o persoană simplă. Gândiți-vă numai! Dumnezeu a ales această metodă. În zilele acelea erau bărbați mari, rabini și preoți, chiar și Ahab era un iudeu. El avea bărbați mari în țara lui pe vremea aceea, dar Dumnezeu se ascunsese într-un bărbat simplu, nu într-un învățat, nu într-un bărbat renumit al lumii, nu într-un grad militar sau în spatele unui nume mare. Noi nu știm despre omul acesta nici măcar cine a fost tatăl sau mama lui; în registrul neamului, el nu este amintit. Sigur a fost un fermier bătrân și simplu, care era undeva și a fost numit de Dumnezeu, să fie un prooroc. El a trăit cu Dumnezeu în pustiu. Singurul lucru pe care-l știm, este că el s-a ridicat din necunoscut și a condamnat sistemul religios din timpul acela. Voi știți doar, ce s-a gândit despre el. Desigur s-o fi pus întrebarea, ce fel de pregătire școlară are el, din care denominațiune vine, dacă face parte dintre farisei sau saducheii, sau orice altă grupare din acele zile. El nu făcea parte din nici una din aceste grupări, ci condamnă întreaga stare. Dumnezeu planificase aceasta în felul acesta. Un om simplu fără pregătire. Noi nu avem nici o relatare, că el, s-ar fi dus vreodată la școală. Noi nu știm nimic mai mult despre el un om simplu. Dar lui Dumnezeu i-a plăcut să se ascundă în el. Dumnezeu era cu omul simplu, și s-a ascuns într-o ființă omenească. Puteți să înțelegeți asta? Dumnezeu se ascunde într-un om neștiutor și sucit, cum îl numea lumea. Desigur că ei l-au acuzat că este în tot felul, chiar și vrăjitor. Ilie și toți proorocii au fost acuzați de astfel de lucruri.

Chiar și Isus a fost acuzat de a fi unul. LUI i s-a spus, că El ar fi Belzebub și că și-ar fi pierdut mințile. Ei au spus: „TU Ți-ai pierdut mintea, și noi știm că ai un drac. TU Ți-ai pierdut mintea.“ Cu această

ocazie El le-a spus în legătură cu zilele de pe urmă, că dacă cineva se va face vinovat de hulă împotriva Duhului, nu va fi iertare pentru el nici în lumea aceasta, nici în cea viitoare. Asta înseamnă o despărțire veșnică. Atunci, El i-a iertat. Ei l-au considerat pe Ilie ca pe un om care și-a pierdut mintea. Puteți să vă închipuiți cum s-a ridicat el? Desigur că femeile și-au tăiat și atunci părul scurt, ca și în timpul acesta modern. Eu mă gândesc că ele s-au fardat ca Isabela, prima doamnă a țării. Predicatorii erau toți lumești și astfel totul și-a luat cursul lumii. Dar atunci a venit Ilie, și a condamnat întreaga lucrare. El a început cu Isabela. „Noi nu trebuie să te ascultăm“, a fost poziția lor, „noi îl avem pe păstorul nostru.“ Desigur că ei nu au avut nevoie de el, totuși el era trimis la ei. El era predicatorul pentru Isabela. Ea ar fi preferat un alt stil, dar Dumnezeu l-a trimis chiar pe Ilie la ea. Ea l-a urât și totuși Ilie trebuia să-i predice. Ilie s-a smerit și a rămas la ceea ce a zis Dumnezeu, încât lui Dumnezeu i-a plăcut să se folosească de același Duh care s-a odihnit peste Ilie, de mai multe ori. EL a făcut-o. Amin! Desigur, El a dat făgăduința. Același Duh s-a odihnit peste Elisei, urmașul lui; apoi același Duh a venit peste Ioan Botezătorul, iar conform Maleahi ultimele versete același Duh va fi în ultimele zile aici cu noi. Dumnezeu iubește acest Duh care se odihnea peste acest om simplu și neșcolit care se afla undeva în pădure. El era așa de ascultător Cuvântului, încât Domnul putea să-i spună: „Ilie, tu trebuie să faci asta“, și Ilie o făcea. Dumnezeu însuși s-a ascuns într-o astfel de simplitate. Oamenii l-au acuzat și spuneau: „O, acest om bătrân și sucit, să nu aveți nimic de-a face cu el ...“

Dar într-o zi, când îmbătrânise și capul lui chelise, iar barba lui albă era mare, numai puțin păr care cădea pe umeri brațele lui uscate și îmbătrânite tremurau venea pe drumul Samariei. Ochii lui erau ridicați spre cer, iar în mână avea un toiag. Poate că el nu era frumos la privire, dar el poseda pe AȘA VORBEȘTE DOMNUL. El nu și-a încurcat limba și nici nu a spus: „Stimate domnule Ahab ...“ El s-a ridicat și a spus: „Nici rouă și nici ploaie nu va cădea din cer, decât la cuvântul meu.“ Dumnezeu a răsplătit această simplitate.

Acum vedeți, pentru că totul se întâmplase într-un mod foarte simplu, ei erau împotriva lui. Ei mai bine l-ar fi oprit să mai vorbească, mai ales uniunea predicatorilor, se țineau după el. Așa este. Ei încercau

ca să se scape de el. Dar din cauza acestei simplități deși ei nu lucrau împreună cu el în adunările lui, sau ce a fost atunci fiecare credea, că el ar fi greșit. Dumnezeu însă se ascunsese pe Sine. La vremea potrivită, după ce a fost plantată această sămânță și a ajuns la coacere, Dumnezeu însuși se descoperise, trimițând foc din cer care mistuise chiar și pietrele și a supt apa din șanțuri (1 Împ. 18, 38). Dumnezeu ascuns și descoperit în simplitate! Lui Dumnezeu i-a plăcut întotdeauna să lucreze în felul acesta.

Acum să observăm ce fel de lucruri a promis El. Necazul oamenilor din timpul nostru este acela, că ei doresc întotdeauna lucruri care sunt în legătură cu un seminar sau cu o denominațiune. Totul este orientat spre școlarizare, dar Dumnezeu nu poate s-o folosească. Dumnezeu poate să-l ajute pe un om să facă ceva, și să-i dea o slujbă. Dar mulți încep a se ține de lucruri spuse de alții și se lasă legați de ceea ce au spus alții, încât Dumnezeu trebuie să-și îndepărteze mâna de pe ei, și să-i lase să meargă singuri mai departe. Astfel El caută să găsească pe altcineva care să isprăvescă lucrarea. El trebuie să găsească pe cineva care lucrează cu Cuvântul pe baza descoperirii divine și nu deviază, ci se bazează direct pe Cuvânt. În felul acesta lucrează El, așa a făcut-o El întotdeauna.

Dar dacă oamenii devin așa de înțelepți și de școliți, ei încearcă să redea propriile lor tâlcuiri, de exemplu ei spun: „Botezul cu Duhul Sfânt a fost numai pentru timpul acela.“ O, dacă ar vrea numai să înțeleagă că nu a fost numai pentru timpul acela. Se susține că trăirea de la rusalii nu se mai poate repeta. Ei spun: „Noi am primit Duhul Sfânt atunci când am crezut.“ Dar dacă discuți cu ei despre botezul în Numele Domnului Isus Hristos, așa cum o învață Biblia, ei răspund: „Seminarele învață așa și așa.“ Aceasta înseamnă a încheia compromisuri! Pe un astfel de om nu-l poate folosi Dumnezeu. EL va permite ca un astfel de om să fie respins în toată țara, ca să fie batjocorit și făcut de răs. Dar când vine decizia cea adevărată, Dumnezeu se ridică și se dovedește a fi același în felul acesta simplu.

Să privim la procesul de dezvoltare a unei flori: sămânța care este pusă în pământ, pare în curând fără nici o speranță. Dacă ai scoate sămânța, atunci aceasta ar fi putredă și urâtă. Dar chiar de aici răsare viața, pentru a reproduce o altă floare.

Dumnezeu în simplitate. EL face același lucru, pentru că drumul în sus, este mai întâi în jos. Așa este întotdeauna. Smeriți-vă și nu spuneți niciodată: „O, eu am asta sau cealaltă.“ Voi nu aveți nimic. Să nu uitați, dacă ați primit harul lui Dumnezeu, ci fiți mulțumitori. Dar smeriți-vă întotdeauna. Noi găsim mulți oameni care sunt foarte înțelepți și școlări. Dar eu vreau să vă arăt altceva: un grup care merge prea mult pe o parte devin fanatici religioși. Noi știm, că există astfel de grupuri care trec de partea cealaltă.

De aceea eu nu sunt de acord cu un grup de frați care nu demult s-au despărțit de ceilalți, de pe calea luminii. Ei nu puteau să vadă cum are loc supranaturalul, fără ca din aceasta să rezulte un grup aparte. Astfel ei s-au adunat în Canada, au strâns un grup de oameni în jurul lor și au făcut de cunoscut, că ei vor pune pe unii apostoli, prooroci, etc. Și totul a decăzut; așa va fi întotdeauna. Ei primesc impresia că ei ar fi deja ceva. În cazul acesta ei condamnă toate celelalte lucruri în așa fel, încât cad apoi într-o extremă.

Vedeți, o extremă este inteligentă, rece și indiferentă, pentru că tăgăduiește orice eveniment supranatural; dar ceilalți cad de partea cealaltă și devin o grupare radicală care au în vedere doar mișcarea, și totuși ei tăgăduiesc Cuvântul. Dar Biserica adevărată rămâne pe mijlocul drumului.

Dacă luăm seama, există cunoștința de Biblie, în legătură cu ceea ce a vorbit Dumnezeu, și este suficient de spiritual pentru încălzirea inimilor. Chiar acesta este drumul corect. Isaia a vorbit despre drumul acesta, despre drumul acesta sfânt. Sfinții binecuvântați prieteni scumpi ai comunității nazarinenilor o mișcare mică dar puternică care o începuse Dumnezeu. Dar ce au realizat ei? Atunci când Dumnezeu a început cu vorbirea în limbi, ei erau așa de religioși, dar înțepeniți, încât au declarat că totul ar fi de la satana. Și acum vedeți ce li s-a întâmplat. Ei tăgăduiesc totul. Așa că noi vedem, că toate aceste lucruri cad ca o sămânță și mor. O parte din ei devin fanatici, iar cealaltă parte devine rece și țepănă.

Dar Isaia vorbește despre o cale croită. Nazarinenii și alte mișcări ale sfințirii spun: „Această cale înaltă binecuvântată slavă lui Dumnezeu noi umblăm pe această cale înaltă.“ Dar amintiți-vă, ei nu spun exact așa cum a spus Isaia. Acolo este scris: „Acolo va fi un drum

croit și o cale sfântă.“ Pe calea aceasta sfântă nu depinde dacă voi vă pretindeți a fi sfinți. Dacă o faceți așa, atunci este cum am spus mai înainte ca și cum și-ar pune un uliu pene de porumbel, ca să se facă un porumbel. Dar natura sa rămâne de uliu. Este ca și cum ar încerca o cioară să-și pună pene de porumbel sau de păun și să spună: „Priviți ce pasăre frumoasă sunt eu.“

Dar totul ar fi ceva artificial. Un păun nu trebuie să se îngrijoreze dacă va primi pene de păun sau nu, nici porumbelul nu se îngrijorează dacă îi vor crește pene de porumbel. Atâta timp cât va avea natura de porumbel, va purta și pene de porumbel. Vedeți, oamenii care se străduiau pentru sfințenie, spuneau: „Femeile trebuie să poarte părul și mâneci lungi, și să respecte și alte lucruri. Ele trebuie să poarte haine lungi și nu au voie să poarte verighete sau alte obiecte de bijuterii.“ Vedeți, s-a ajuns la o sfințire făcută o sfințenie făcută. Dar Biserica adevărată a Dumnezeului Celui viu este sfințită.

Vedeți ce s-a întâmplat cu denominațiunile. Toate femeile și-au tăiat părul, și penticostalii, etc. Ei toți poartă inele și tot felul de bijuterii. Priviți azi la penticostalii care mai subliniau cu ani în urmă aceste lucruri. „Noi Biserica.“ Biserica este trupul lui Hristos, ca persoane individuale suntem născuți în împărăția lui Dumnezeu. Lucrarea trebuie să aibe loc din interior spre exterior. Apoi va veni automat viața în fiecare persoană.

Voi nu vă rugați de oi ca să poarte lână. Oaia nu trebuie să facă lâna, altfel ar trebui să spună: „Proprietarul meu vrea să produc lână. Acum trebuie să mă ocup de problema aceasta.“ Nu, singurul lucru pe care trebuie să-l facă, este să fie o oaie. Așa este. Lâna o va produce automat. Noi nu suntem rugați ca să producem roade, ci roada trebuie să apară, pentru ca s-o putem purta. Noi trebuie să purtăm roadele. Dacă ați fost plantați ca un pom roditor de către Dumnezeu, și rămâneți în Cuvântul Lui Dumnezeu, atunci Cuvântul se va confirma de la sine. Rода o veți purta atâta timp cât Cuvântul va fi în voi.

Isus a spus: „Dacă rămâneți în Mine și cuvintele Mele în voi, atunci rugați-vă pentru ce voiți, și vi se va da.“ Voi nu trebuie s-o faceți, nu trebuie să vă osteniți, totul este pur și simplu la îndemână. Dar alții merg așa de departe, încât devin fanatici. Ei trec de partea cealaltă și se gândesc, că ar poseda deja totul, numai pentru că ei sar în sus și în jos și

că au primit un fel de înviore, de a vorbi în limbi sau să zică o proorocie care se dovedește a fi corectă. Dar aceasta nu este așa! Isus a spus: „Mulți vor veni în acele zile la Mine și vor zice: „Doamne, nu am proorocit noi în Numele Tău, nu am făcut noi minuni și nu am scos noi draci?” EL va răspunde: „Plecați de la Mine, lucrători ai fărădelegii, că nu v-am cunoscut niciodată.”” Vedeți, asta nu este totul, nu, prieteni. Acesta este motivul pentru care vorbim despre aceste lucruri.

Este cumva vorbirea în limbi o dovadă? Eu cred în vorbirea în limbi, dar eu nu iau asta ca o dovadă unică a posedării Duhului Sfânt. Nu, niciodată! Roada Duhului este dovada!

Vedeți, acesta este motivul pentru care nu sunt de acord cu frații de la mișcarea pentecostală. Pentru că ei spun: „Dacă vorbește cineva în limbi, acela are Duhul Sfânt.” Eu nu sunt de aceeași părere, pentru că acesta nu este un semn că persoana respectivă posedă Duhul Sfânt. Eu i-am auzit pe unii bărbați care erau stăpâniți de demoni, vorbind în limbi foarte repede. Ei au băut sânge dintr-un craniu de om și-l chemau pe satana.

Eu i-am observat pe indienii din Arizona în timpul unui dans, numit dansul ploii, cum legau șerpii de brâul lor și fugeau cu mâinile ridicate. Maestrul vrăjitor a ieșit afară și a arătat un creion care a început să scrie singur într-o limbă necunoscută, iar vrăjitorul a dat talmăcirea. Să nu-mi spuneți nimic pentru așa ceva sunt prea bătrân.

Roada Duhului este conform Gal. 5 de la vers. 22 ... Isus a spus: „După roadele lor ...” (nu după limbi sau mișcări) ci „... după roadele lor să-i recunoașteți.” Aceasta este roada Duhului.

Dumnezeu este Acela care se desfășoară pe Sine în fiecare zi și în același mod de smerenie și dragoste. Un om care este în Cuvânt, este ceva deosebit. De fiecare dată când vede și aude Cuvântul, el îl subliniază cu un „Amin” puternic, indiferent ce vor spune ceilalți oameni. Numai cel ce crede poate să facă așa ceva. Dar lăsați-ne să mergem mai departe, decât să ne mărginim numai la o experiență. Vedeți, satana vine printre oameni. El vine printre oameni și îi influențează în gândirea lor, că ei ar fi primit deja Duhul Sfânt, dacă sar în sus și în jos urând însă pe aproapele lor.

Nu, așa nu merge! A spune lucruri și de a vorbi minunat în limbi și făcând astfel de lucruri pentru că gândiți-vă, voi puteți să vorbiți în

limbi autentice ale Duhului Sfânt și totuși să nu posedăți Duhul Sfânt. Biblia spune: „Chiar dacă aș putea vorbi în limbi omenești și îngerești, și n-aș avea dragoste, sunt ca o aramă sunătoare sau un chimval zîngănit“ (1 Cor. 13). Vedeți, numai cu aceste lucruri, nu se poate face absolut nimic.

Metodiștii spun: „Noi l-am primit când am tresăltat.“ Nazarinienii spun: „Noi avem totul, pentru că noi trăim în sfințenie.“ Dar asta nu este chiar așa. Penticostalii spun: „Dacă vorbim în limbi, atunci Îl avem.“ Dar nici ei nu Îl posedă. Dumnezeu se desfășoară singur, nu în simțuri, deși acestea fac parte din întreg. Vedeți voi, El se face așa de smerit, încât fiecare poate s-o vadă. Dacă nu veți încerca să adăugați mintea și gândirea voastră în Cuvânt, atunci Îl veți recunoaște pe Dumnezeu.

Altfel ei devin un grup de fanatici. Atunci îi vedem pe cei reci, formalistii de o parte, iar de cealaltă parte pe fanatici. Mireasa însă umblă pe mijlocul drumului. Dumnezeu o confirmă, mergând împreună cu Mireasa, prin Cuvântul Său.

Eu voi sări peste unele texte și notițe, pe care mi le-am făcut, pentru a încheia din timp mesajul, cât îmi va fi posibil. Dumnezeu se ascunde în smerenie. Eu voi vorbi acum mai repede, dar vă rog să cuprindeți totul.

De la Eden încoace s-a proorocit, că va veni Mesia. S-a spus dinainte, ce fel de persoană va fi El. La asta am putea să ne oprim mai mult timp. Voi cunoașteți Biblia și știți cum va fi El. Moise spunea: „Domnul Dumnezeu vostru, vă va ridica un prooroc ca mine.“ Ei știau, că Mesia va fi un prooroc, și ei cunoșteau felul slujbei Sale. Toți proorocii vorbeau despre ceea ce va face El. Ei vorbeau despre acestea în simboluri, dar atunci când s-a împlinit, a trecut totul peste capetele lor. În vremea, când a venit El, oamenii la care a fost trimis El aveau propriile lor concepții și tălmăciri despre ceea ce va fi El.

Biblia nu se schimbă. Biblia rămâne tot aceeași. Acesta este motivul pentru care vorbesc ceea ce spune Scriptura și la asta rămânem. Biblia nu acceptă nici o tălmăcire particulară. De aceea: voi metodiștilor, bapțiștilor și penticostalilor, nu încercați să dați o tălmăcire proprie și să spuneți: „Nu înseamnă asta, ci înseamnă cealaltă.“ Înseamnă exact ceea ce este scris exact asta.

Cineva a spus: „Cum poate să se întâmple așa ceva?“ Eu știu cum, dar nu depinde de mine, să spun cum; Dumnezeu este Cel ce poartă de grijă. EL este Cel ce a vorbit și nu eu. EL va purta de grijă pentru ceea ce este a Lui.

Dar despre Mesia s-a proorocit. Proorocii au spus exact ceea ce va fi și ce va face când va veni; dar învățații au servit poporului din vremea aceea propriile lor tălmăciri. Atunci când a venit El, s-a prezentat într-un mod foarte simplu, încât întreaga comunitate religioasă s-a poticnit. Așa este?

Atunci s-a învățat, că nimeni nu ar putea fi preot sau învățător al Cuvântului, decât dacă face parte dintr-o seminție anumită, adică din seminția lui Levi. Gândiți-vă numai, deja stră-stră-străbunicul fusese preot. Ei studiau zi și noapte, ca un preot catolic sau vreun alt predicator, și astfel ei deveniseră slujitori prin generații în comunitatea lor. Se spunea: „Stră-stră-străbunicul meu a fost deja episcop, la fel și bunicul meu“, etc. Se părea că totul era în conformitate cu Cuvântul, dar ei și-au format propriile lor gânduri despre Cuvânt.

Copiii au preluat totul în felul acela, cum au fost învățați de părinți, până când părinții lor au deviat de la calea cea bună, formând o organizație. Dar când le-a arătat Duhul Sfânt adevărul, ei nu au putut să accepte. Același lucru se întâmplă și astăzi.

Eu nu vreau să fiu aspru, dar așa este. Același lucru este și în timpul acesta. Ei fac totul așa de complicat și o tâlcuiesc în altă formă, lucrând și trăind în mod corespunzător cu tâlcuirea lor. Așa cum s-a spus deja, Dumnezeu nu are nepoți. Asta o știți, Dumnezeu are numai fii și fiice, însă nu are nepoți. Fiecare om trebuie să vină la El în același mod și să se dezică de tot. Așa cum au făcut-o părinții voștri, trebuie s-o faceți și voi.

Mesia era așa de simplu. Aproape 4000 de ani, fiecare prooroc care s-a ridicat, a vorbit despre El David a cântat despre El dar atunci când a venit El, oamenii aveau propriile lor idei în legătură cu ceea ce El ar trebui să facă și cum ar trebui s-o facă. Ei au explicat totul, poate au desenat și pe hârtie, dar atunci când a venit El, s-a întâmplat cu adevărat într-un mod simplu. EL a ruinat teologia lor. Ei nu au recunoscut evenimentul, dar El a venit conform Cuvântului.

Credeți voi că Dumnezeu a vorbit prin prooroci, că Mesia va

veni și în ce mod va veni El? Păcat că nu mai avem timp vreo oră, pentru a intra în amănunte. Dar noi toți știm cum a fost. Dumnezeu a spus cum va veni, chiar și faptul că El se va naște în Betleem în Iudea și ce se va întâmpla. Dar totul era așa de simplu, încât învățații cei mari, nu puteau să rimeze totul conform Cuvântului, ci suceau totul. Dar voi știți, că Isus nu a venit în opoziție cu Cuvântul. EL a venit în conformitate cu Cuvântul, însă în contradicție cu tâlcuirea lor, învățând lucruri care erau împotriva instruirii lor spirituale despre El.

Acum de exemplu, ei or fi trăit cu impresia: „Dacă va veni Mesia, va veni sigur în templu și va spune: ‚Caiafa, Eu sunt aici.‘ EL va veni împreună cu zece milioane de îngeri pentru onor. Dumnezeu va spune: ‚În ordine, voi acolo jos, sunteți cu adevărat o biserică puternică, voi sunteți poporul Meu, eu îi voi îndepărta pe toți acei care sunt împotriva voastră și voi înclina intrarea în cer spre voi. EU Îl trimit pe Mesia la voi în această dimineață; EU Îl voi lăsa aterizând direct în curtea templului, iar poporul întreg să se strângă acolo jos’, atunci se va spune: ‚Dr. cutare și cutare, voi toți veniți sus, ca să-L salutați întâi.‘” Aceasta se aseamănă cu ceea ce gândește lumea de azi. Eu știu că totul se aude cam pripit, dar eu încerc să subliniez doar un punct, adică faptul că cei mai mulți stabilesc deja totul, cum trebuie să se întâmple; și dacă nu se întâmplă în felul acela, atunci consideră că nu este corect. Ei o numesc a fi de la antihrist. Ei credeau că mai întâi trebuie să vină un număr de vreo 10 milioane de îngeri, pentru onorul primirii, apoi va putea avea loc primirea, în curtea pe care o construisese Solomon, pe locul acela sfânt, unde cei sfinți și cei dreți trăiau și mureau.

„Da“, a spus Isus, „voi fățarnicilor, voi sunteți de la tatăl vostru, de la satana. Voi împodobiți mormintele proorocilor, dar părinții voștri i-au băgat acolo.“ Nu-i așa? „Câți prooroci și oameni dreți au fost trimiși la voi, dar voi i-ați omorât?“ Dar pe acei pe care El i-a numit a fi dreți, ei i-au numit a fi fanatici și provocatori de tulburări. Ei credeau că El va veni cum Îl așteptau. Dar El a venit într-un staul, născut de o fecioară, iar un tâmplar obișnuit devenise tatăl Lui adoptiv. Vedeți, nu era fiica unui mare preot sau a altcuiva cu rang înalt, a fost născut de o fecioară care locuia acolo în acel Nazaret mic. De aceea LUI i s-a dat de la început un nume rău, pentru că se spunea că El s-ar fi născut nelegitim.

O, asta a prins repede în șlefuirea lor. Pe baza eticii lor învățate, ei nu puteau să înghită așa ceva, prin tâlcuirea lor ei nu puteau să înțeleagă contextul, și totuși totul era AȘA VORBESTE DOMNUL. O, mă îngrozesc când mă gândesc, și văd cum se repetă același lucru. Dumnezeu nu se poate schimba. Felul în care a venit a fost atât de simplu, încât a trecut pe lângă ținta lor - conceptul lor dar a atins exact în centru ținta lui Dumnezeu Cuvântul Lui. EL a venit exact în felul cum s-a spus prin prooroci, numai că tălmăcirile lor erau greșite. Tălmăcirea care a fost acceptată pe timpul lui Moise a fost greșită; tălmăcirea din timpul lui Noe a fost greșită, dar Dumnezeu vine conform Cuvântului Său.

Atunci când a venit Isus, a învățat lucruri care erau în contradicție cu învățătura aceluia timp. Atunci se spunea: „Dacă Tu ești Mesia, atunci fă asta sau cealaltă. Dacă Tu ești, coboară de pe cruce și dovedește-ne acum.“ Dar nu putem să ne purtăm astfel cu Dumnezeu. Dumnezeu face doar ceea ce este corect și Îi este plăcut Lui. Așa cum am spus deja, ei desigur s-au gândit că acest Unul va veni cu însoțire îngerească, dar El s-a născut într-un staul în contradicție cu etica lor șlefuită. Era îngrozitor pentru un om obișnuit să se gândească la faptul că Dumnezeul Atotputernic, marele și puternicul Iehova, căruia îi aparține pământul și tot ce este creat pe acesta, va alege un astfel de loc pentru nașterea Fiului Său nimic mai bun, decât un grajd obișnuit de vaci! Cum putea fi așa ceva?

Acesta a fost Dumnezeu în simplitate! Asta Îl face așa de mare. Acei ce sunt instruiți în etica lor, nu se pot smeri astfel. Ei nu pot face așa ceva. Dar Dumnezeu care este așa de mare, a venit jos așa de smerit. Nu existau nici haine potrivite pentru Fiul Său. Gândiți-vă numai! Nu era loc în localitate, și s-a ajuns în grajd care era ca o peșteră săpată în stâncă unui munte. Acolo, născut pe paie, a venit Fiul lui Dumnezeu.

Ah, era totul altfel decât s-a așteptat adunarea. Mama Lui era însărcinată, înainte de a fi măritată. Oamenii vedeau că ea era însărcinată, ei știau și despre lucrurile din jurul familiei. Dar Maria știa în inima ei ce se întâmplă de fapt. Iosif nu a înțeles mai întâi, dar Îngerul Domnului a venit noaptea la el și i-a spus: „Iosife, fiul lui David, nu te teme să iei pe Maria, logodnica ta la tine ca soție, pentru că copilul care-l așteaptă este de la Duhul Sfânt.“ Prin aceasta totul era

rezolvat. Iosif se afla într-o astfel de legătură cu Dumnezeu, încât Domnul putea să-i vorbească. ar astăzi avem hainele noastre spirituale atât de strâmte și închise, încât nimic nu ne mai poate vorbi, decât grupul spiritual de care aparținem. Eu nu doresc să devin radical sau aspru, astfel doresc ca să rămânem doar la aceste cuvinte. Dar voi ați înțeles precis ce vreau să spun.

Vedeți, un grajd era de neînțeles pentru ei. Nouă nici nu ni s-a relatat dacă Isus a mers vreo zi la școală și totuși la 12 ani, ca băiat simplu, i-a încurcat pe preoții din templu cu predica Lui. O, ce era? Dumnezeu însuși se ascunsese. Eu mă simt foarte bine.

Dumnezeu s-a ascuns pe Sine într-un grajd Dumnezeu se ascunsese într-un copil mic. Observați cum s-a desfășurat totul mai departe. Când mergea El pe stradă, părinții celorlalți copii au vorbit desigur despre aceasta. „Să nu aveți nimic de-a face cu El. Mama lui este o prostituată obișnuită, pentru că ea a așteptat copilul înainte de a fi măritată. Să nu aveți nimic de-a face cu El.“ Dar indiferent ce credea lumea din afară, Maria ținea totul la inimă și se gândea asupra lor. Ea a menținut totul, pentru că ea știa că nu poate să spună nimic împotriva.

Câteodată Dumnezeu spune către ai Săi: „Fiți liniștiți și nu vorbiți împotriva.“ Eu am avut oameni care au venit în adunările mele și spuneau: „Dacă tu ești un slujitor al lui Hristos, atunci tu știi, dacă cutare lucru se întâmplă acolo.“ Desigur că știu, ce se întâmplă. Dar ce pot să fac dacă El spune: „Taci și nu spune nimic“?

Eu l-am luat pe omul acela și i-am arătat, ce am scris într-o carte, ce mi s-a spus deja de ani de zile. El a răspuns: „Nu mai înțeleg nimic.“

Eu am spus: „Vezi tu acum?“ Deja atunci mi s-a arătat, cum se va întâmpla. Mulți au privit în această carte de notițe, și apoi am zis: „Se va întâmpla, în felul acesta.“ El a întrebat: „De ce nu ai spus nimic despre acestea?“ Dar totul trebuia să fie așa!

Iosif cunoștea contextul, el știa cui îi aparține copilul acela; și Maria știa cui îi aparține; Isus știa cine este Tatăl Lui. Ce a spus El? „EU trebuie să fiu în ceea ce este al Tatălui Meu.“ Nu în tăierea lemnelor sau confecționare de uși, ci în ceea ce este al Tatălui Său. EL i-a spus mamei Lui, că i-a venit timpul să facă ceea ce este a Tatălui Său. Dar ce au gândit ceilalți? Voi știți doar ce au de suportat copii

nelegitimi. Dar Dumnezeu se ascunsese pe Sine. Ascultați, Dumnezeu se ascunsese în ceea ce lumea numea a fi necurat, stricat și nelegitim. Dumnezeu se ascunsese în putrezirea unui bob de sămânță, pentru a produce viață. Ați înțeles aceasta?

Dumnezeu se ascunde într-o femeie simplă de spălătorie sau într-un bărbat obișnuit care merge la lucru cu pachetul de mâncare sub braț, și care-și sărută nevasta și copiii și le zice la revedere. EL se ascunde poate într-un astfel de bărbat și face ceva, despre care un episcop nu știe nimic. Nimeni nu va auzi vreodată, ca înaintea Lui să fie trâmbițat, Dumnezeu singur primește onoarea asta este. Cei simpli ascultă și sunt bucuroși.

Acum, Dumnezeu se ascunde în simplitatea unui copil, în simplitatea unei familii obișnuite o, Dumnezeule! Dar preoțimea și bărbații cei mari cu înțelepciunea și cunoștința lor Irod și ceilalți din acele zile ei nu au observat nimic. Dumnezeu ascuns în simplitate.

Ioan Botezătorul a venit conform Isaia 40 și așa cum știți Maleahi 3, 1. Voi puteți să rețineți asta, dacă doriți. Poate ar fi mai bine dacă am citi aceste texte, dacă mai aveți atâta timp: deci citim în Isaia 40, 1-5: *„Mângâiați, mângâiați pe poporul Meu, zice Dumnezeul vostru. Vorbiți bine Ierusalimului, și strigați-i că robia lui s-a sfârșit, că nelegiuirea lui este ispășită, căci a primit din mâna Domnului de două ori cât toate păcatele lui. Un glas strigă: ‚Pregătiți în pustie calea Domnului, neteziți în locurile uscate un drum pentru Dumnezeul nostru! Orice vale să fie înălțată, orice munte și deal să fie plecate, coastele să se prefacă în câmpii, și strâmtorile în vâlcele! Atunci se va descoperi slava Domnului și în clipa aceea orice făptură o va vedea; căci gura Domnului a vorbit.‘*“

Acum citim Mal. 3, 1: *„Iată, voi trimite pe solul Meu; el va pregăti calea înaintea Mea. Și deodată va intra în Templul Său Domnul pe care-L căutați: Solul legământului pe care-L doriți; iată că vine, zice Domnul oștirilor.‘*“ EL vorbește și aici despre Ioan Botezătorul: *„Iată, EU trimit pe solul Meu înaintea Mea, care îmi va pregăti calea.“* Isus a spus în Mat. 11, 10: *„Iată trimit înaintea feței Tale pe solul Meu, care Îți va pregăti calea înaintea Ta.“*

Cât de minunat, timp de 700 de ani se știa că un premergător va veni să pregătească calea pentru Mesia. Dar atunci când el s-a ridicat

într-o astfel de simplitate, ei nu au înțeles. El era fiul unui preot. Vedeți, cât de neobișnuit a fost aceasta pentru Ioan, să nu-l urmeze pe tatăl lui în slujbă și să nu studieze într-un seminar. Dar lucrarea lui era mai importantă decât celelalte lucruri. La nouă ani el a mers în pustie. Apoi s-a întors și a predicat. Dar ei nu au recunoscut nimic. El era prea simplu pentru pregătirea lor șlefuită; ei nu puteau crede un astfel de om simplu. Ei credeau: „Atunci când va veni acest bărbat simplu, se vor înjosi locurile înalte, toate locurile joase se vor ridica, ce este denivelat se va nivela.“ David a văzut și a spus: „Munții săreau ca mieii și pomii băteau din palme.“

Ce se întâmplase? Un bărbat cu o barbă lungă, fără nici o pregătire, îmbrăcat cu o piele de cămilă, vine din pustiu, apare în Iudea și spune: „Pocățiți-vă, pentru că împărăția lui Dumnezeu a venit la voi. Voi pui de năpârci, să nu vă gândiți ... ,eu fac parte dintr-o organizație anumită.’ Dumnezeu este în stare să ridice copiii lui Avraam din aceste pietre.“ „O, nu se poate să fie el acela, noi știm că nu el este acela.“ Dar el a fost acela. El a curățit drumul. În felul acesta a fost îndreptat tot ce nu era drept. Astfel au fost coborâte locurile înalte. „Să nu vă gândiți: ,Noi avem pe Avraam ca tată’ să nu începeți cu felul acesta de lucruri, pentru că Dumnezeu este în stare să ridice din aceste pietre copiii lui Avraam.“ Locurile înalte au fost coborâte. O, slavă lui Dumnezeu. Asta este. Vedeți deosebirea? Da.

El spunea ceea ce urma să se întâmple. Dar atunci când au venit, ei s-au gândit: „O da.“ Ei erau pregătiți să primească tot ce era conform organizației lor. Dar când venise lucrarea în felul acesta într-o formă atât de simplă și conform Scripturii, locurile înalte au fost coborâte, ei nu au vrut s-o primească. Dar ei au fost coborâți.

El le-a spus adevărul fără înflorituri și i-a scuturat, îndreptându-i. El le-a spus: „Voi pui de năpârci, securea a fost pusă deja la rădăcina pomilor, și fiecare pom care nu aduce roade bune, va fi tăiat și aruncat în foc.“ Și mai departe: „Eu vă botez cu apă, dar Cel ce vine după mine, este mai mare decât mine și vă va boteza cu Duh Sfânt și cu foc. EL are lopata de vânturat în mâna Lui, și-și va curăța aria, și va arde pleava.“

Astfel au fost îndreptate lucrurile nedrepte. Dar oamenii nu au înțeles. El era în conformitate cu Cuvântul; exact cum spunea Cuvântul așa de simplu, încât ei au omis evenimentul. Ei nu au văzut nimic. Nu

fiți așa de orbi! Nu fiți așa de orbi! Ascultați, ei nu au văzut nimic. El era prea simplu pentru părerea lor generală despre o astfel de persoană, de aceea ei nu l-au băgat în seamă. Ce era? Dumnezeu, care este Cuvântul. EL s-a ascuns în simplitate, nu într-un preot cu gulerul întors și cu o pregătire înaltă.

Isus li s-a adresat preoților în problema aceasta. EL a spus: „Ce ați dorit să vedeți când ați ieșit“, către ucenicii lui Ioan Botezătorul a spus: „Ați ieșit ca să vedeți un om în haine preotești sau în haine albe, un astfel de predicator?“ EL a întrebat: „Vreți să vedeți așa ceva? Nu!“ a spus EL. „Nu pe cineva din categoria celor ce-i sărută pe copiii mici sau care îi îngroapă pe morți, pentru că ei nu știu nimic despre o sabie cu două tășuri, de care este nevoie pe frontul de luptă.

Ei sunt acolo și țin cuvântările lor intelectuale în vreun club. Pentru aceasta ei sunt poate buni. Dar când este vorba de luptă, ei nu mai știu nimic. Pe aceștia îi găsim în palate regale, ei se țin aproape de cei cu rang mare.“ Apoi el i-a întrebat: „Pentru ce ați ieșit să vedeți? Ați vrut să vedeți o trestie bătută de vânt încolo și încoace? Sau pe cineva care ar putea să spună: „Voi știți că acela face parte dintre unitarieni, dar când vine încoace la trinitarieni, vă spun ce voi face. Eu mă voi îngriji de el și ...“ Ioan nu era o trestie legănată de vânt încolo și încoace. Nu, nu!

Pentru el nu exista nici o momeală, ca să meargă la farisei, saducheii sau la altcineva. În el nu vedeai pe cineva care să fie legănat de vânt încolo și încoace nu Ioan. Nu, fratele meu, nu el. EL a spus: „Ați ieșit ca să vedeți un prooroc?“ Era nevoie de un prooroc care să facă aceasta. Aceasta era dovada unui prooroc. Cuvântul lui Dumnezeu era în el. Cuvântul vine la prooroc. El i-a întrebat: „Ați vrut să vedeți un prooroc?“ „Da, așa este.“ „Dar eu vă spun, că el era mai mult decât un prooroc.“ Cum de era acel bărbat mai mult decât un prooroc? El era mesagerul Legământului. Desigur că el era acela.

Prin aceasta a fost stabilită puntea de legătură între lege și har. El era persoana principală în această legătură și despre care se vorbea. El a spus: „Dacă ați putea să-l primiți, el este acela despre care a vorbit proorocul: „Iată Eu vă trimit pe solul Meu înaintea Mea, care să-Mi pregătească calea“ (Mal. 3, 1). O, el era așa de simplu! Dumnezeu se ascunsese în simplitate.

Acum, fiți atenți ce a făcut el. El a predicat, că Hristos va veni și va ține lopata în mâna Sa. EL va curăți terenul, va lega toată pleava și o va arde, dar grâul îl va strânge și îl va lua în hambarul Său. Vedeți, el era inspirat. Când a venit Isus, El a făcut lucrarea ... Chiar și apostolii așteptau să vină ceva mareț. „Da, El vine. Asta este tot ce trebuie să se întâmple. O, El va fi puternic; El îi va alunga pe romani de pe fața pământului, îi va trimite pe greci de unde au venit, iar pe romani înapoi în țară.“ Dar atunci când a venit, El era atât de smerit și a fost împins încolo și încoace. Ce era? Dumnezeu se ascunsese în simplitate!

La sfârșitul vestirii Sale, El a stat acolo și a spus: „Cine Mă poate învinui de vreun păcat? Nu am făcut Eu tot ce a spus Biblia? Dacă nu am făcut lucrările Tatălui Meu, atunci să Mă condamnați. Dar ce a spus Scriptura că voi face, și nu am făcut? Necredința este păcat, asta o știți. Cine Mă poate acuza? Dacă Eu scot draci prin degetul lui Dumnezeu, atunci arătați-mi ce faceți voi?”

Simplitate chiar până la moarte, El s-a predat, dar vai, în dimineața aceea a învierii, El a dat totul la o parte, nu-i adevărat, fratele meu? Da, desigur! Bobul de grâu zăcea acolo pecetluit cu viața veșnică în sine, așteptând ziua cea mare, despre care vom mai vorbi încă, despre venirea Domnului, pentru ca viața să vină din nou la viață. Noi vom APARE la înviere, și vom fi ridicați și adunați la El în văzduh.

Dar lepădarea de credință și tot ce era în jurul ei va fi legat și ars cu un foc pe care nu-l poate stinge nimeni. Amin. O, nu este minunat!

Ei nu-l băgaseră în seamă Dumnezeu în simplitate. De ce? El nu vorbise nici cel puțin în felul unui duhovnic. El nu a predicat nici măcar ca un predicator. El folosea moduri de vorbire în simplitatea lui Dumnezeu ca de exemplu: „... securea a fost deja înfiptă la rădăcina pomilor.“ El a mai vorbit despre pui de năpârci, nu ca un dascăl de la seminar, nu ca cei din rândul doctorilor în teologie. Asta nu a făcut-o. El a predicat ca un om din pădure. El a vorbit despre secure și despre pomi, despre șerpi, despre grâu, hambare și multe altele de felul acesta. Eu cred că el nu a fost nici măcar acceptat ca predicator. Eu cred că ei l-au numit pe vremea aceea un „predicator propagandist“, care a stat pe marginea Iordanului. Dumnezeu se ascundea în simplitate în fața înțelepciunii lumii. Acum vedeți, Isus a spus: „Tată, Îți mulțumesc, că Tu ai ascuns aceasta celor înțelepți și ai descoperit-o copiilor, celor ce o

primesc.“ Dumnezeu se ascunsese în simplitate, în Hristos. Dumnezeu se ascunsese în simplitate în Ioan. Gândiți-vă numai. Dumnezeu se ascunde înaintea înțelepciunii lumii.

Lăsați-ne să rămânem o clipă la aceasta ceva personal. Gândiți-vă la timpul în care trăim. Gândiți-vă numai! Dacă Dumnezeu vine într-un astfel de loc neînsemnat, în care ne aflăm noi, și îi vindecă pe cei bolnavi, spun cei bogați și cei mândri, cei învățați: „Zilele minunilor au trecut, vindecare divină nu mai există.“

Voi puteți să vă amintiți de mesajul despre David și Goliat, pe care l-am predicat în dimineața aceea, înainte de plecare. Am fost întrebant: „Cum vrei să te întâlnești tu acolo afară cu lumea aceasta învățată, frate Branham?“ Eu am spus: „Eu nu pot să fac nimic pentru felul în care va trebui să stau în fața lumii. Dumnezeu a spus: ‚Du-te.‘ Asta este suficient. Acesta este Cuvântul Lui. EL a făgăduit totul. Ceasul a sosit.“

Atunci când Îngerul Domnului, pe care îl vedeți în tablou, a venit jos la râu în ziua aceea în luna iunie sunt 30 de ani de atunci El a spus: „Așa cum a fost trimis Ioan Botezătorul ...“ (evenimentul a avut loc în fața a 5000 de oameni) „ceasul a sosit, în care mesajul tău se va răspândi peste lumea întreagă.“

Puteți să vă amintiți și de critică, a fost cineva din voi acolo ...? Eu cred că Roy Shaughter sau cineva din cei ce sunt în seara aceasta aici, își aduc aminte de ziua aceea. Poate d-na Spencer sau oricine unii din cei bătrâni trebuie s-o știe poate George Wright sau altcineva. Voi știți, cum era. Dar nu s-au împlinit lucrurile? S-au împlinit. Dar în ciuda confirmărilor din mijlocul nostru, mulți au respins și au spus: „Este doar o vindecare închipuită.“ Dar Dumnezeu intervenise și trimisese un animal bătrân care a fost vindecat pe loc prin puterea lui Dumnezeu.

Odată am șezut cu frații Woods împreună, noi știam despre adevărul confirmat a lui Dumnezeu. Noi am fost împreună în dimineața respectivă, într-o barcă. În ziua premergătoare, Duhul Sfânt a zis, că li se va arăta strălucirea (mărirea) lui Dumnezeu. Deasupra apei plutea un pește mort. În timp ce mă aflam în barca respectivă, Duhul Sfânt a venit jos, eu m-am ridicat și i-am vorbit peștelui care zăcuse deja mort o jumătate de oră deasupra apei; din cauza cârligului ieșise interiorul afară pe gură, însă viața se întoarse imediat în acel pește care ne părăsise

înotând sănătos ca și ceilalți pești. Ce este? Dumnezeu se ascunde în simplitate.

Dumnezeu este în stare să scoată din pietre copii lui Avraam, El este în stare să vindece un animal bolnav, un pește sau altceva. Când aduce El mesajul Său, iar oamenii totuși nu cred, atunci Dumnezeu poate să vindece demonstrativ un animal. Dumnezeu poate învia o femeie moartă, un animal mort. EL poate să facă ce este în planul SĂU. Ce muștrare pentru această generație! Ei se împiedică de lucrarea Lui și se ceartă, spunând: „Tu nu ai făcut asta sau alta“; Dumnezeu trimite însă un animal simplu aici. Ce muștrare! Ce era?

Dumnezeu în simplitatea Sa se arată în măreția Sa. O, ce muștrare pentru bărbații acestei generații din cauza necredinței lor.

Acum ei se gândesc așa cum s-au gândit întotdeauna că lucrurile ar trebui să se desfășoare așa cum și le-a închipuit cineva, de exemplu dacă există vindecare divină ... Așa cum mi-a spus un catolic, pentru fiul căruia am intervenit cu ceva la Houston (el încălcase cu ceva legea): „Acum, dacă există un dar dumnezeiesc, atunci ar trebui să vină prin biserica catolică.“

Metodiștii credeau că totul trebuie să vină prin comunitatea lor, penticostalii credeau că trebuie să se întâmple prin biserica lor dar aceasta nu a venit prin niciuna din acestea. Totul a venit în puterea învierii lui Isus Hristos. Desigur că o face El. Fiți numai atenți. Să n-o lăsați să treacă pe lângă voi. Rețineți-o în inimile voastre și gândiți-vă asupra acestor probleme. Dar ei credeau că totul trebuie să vină în felul gândit de ei, prin denotațiunea lor. Dacă nu se întâmplă în felul acela, atunci nu este de la El. Atunci ei o numesc a fi filozofie sau de la satana. Ei spun că nu ar fi de la Dumnezeu, pentru că dacă ar fi de la Dumnezeu, ar fi trebuit să vină așa cum s-au gândit ei, așa cum au tâlcuit-o ei.

Același lucru era pe timpul lui Isus cu fariseii. Lucrarea nu urma să se întâmple conform închipuirii lor. Dacă Dumnezeu l-a trimis pe Mesia, atunci ei își închipuiseră deja totul dinainte, cum ar trebui să fie. Dar pentru că totul a venit altfel, decât cum s-au gândit ei, atunci El nu a fost Mesia pentru ei. EL a fost cel lepădat, cel născut nelegitim. EL era Belzebub. Dar în realitate Dumnezeu se ascundea în simplitate. „Solul dinaintea Lui trebuie să fie un om școlarizat“, s-au gândit ei cu

siguranță, fără îndoială ei au socotit astfel. De fiecare dată când ordinau predicatori și îi trimiteau în misiune, pentru a-i pocăi pe alții, ei s-au gândit, că probabil unul din trimișii lor va fi solul care trebuie să pregătească drumul. Dar Dumnezeu l-a trimis în pustiu, unde nu existau seminare și alte lucruri; Dumnezeu se ascunsese în smerenie și simplitate.

Acum așteptați! În încheiere, lăsați-ne să spunem ceva: să respingi mesajul simplu al lui Dumnezeu ... a-l respinge felul simplu al lui Dumnezeu înseamnă a fi distrus pentru totdeauna.

Acum, noi am vorbit atât de mult despre aceasta, cât de simplu este totul, și ceea ce gândesc oamenii, cum râd, cum judecă și cum procedează, făcând totul după placul lor. Dar respingerea înseamnă despărțire definitivă de Dumnezeu.

Acei ce nu au ascultat mesajul lui Noe în zilele acelea, au murit. Isus a mers la ei și a predicat celor ce erau în lanțurile întinericului, după moartea Sa, înainte de înviere. El a intrat în iad și a predicat duhurilor care erau în închisoare, care nu se pocăiseră în timpul harului din zilele lui Noe, când li s-a predicat un mesaj simplu printr-un bărbat simplu. Precis le-o fi spus: „Noe a predicat că Eu voi veni, iar acum sunt aici.“ Nu-i așa?

Aici se aflau cei ce nu ascultaseră de mesajul simplu al proorocului. Moise primise însărcinarea sa în pustiu de la Dumnezeu, el a fost confirmat ca fiind corect de stâlpul de foc. Ei au fost scoși afară în pustiu, dar apoi ei au încercat să facă o organizație. De aceea ei au murit în pustiu toți au murit, cu excepția celor doi bărbați: Iosua și Caleb. Fariseii de atunci erau așa de orbi și nu puteau să vadă. Ei priveau înapoi și spuneau: „Părinții noștri au mâncat mană din pustie.“

Isus însă le-a spus: „Ei au murit cu toții.“

Atunci mulți au văzut mărirea lui Dumnezeu; ei umblau în lumina timpului lor. Ei umblau în lumină în lumina stâlpului de foc, în prezența puterii Sale. Ei umblau prin locuri, călăuziți de Duhul lui Dumnezeu. Ei mâncau mana care cădea din cer, pe care Dumnezeu le-o pregătise, și totuși ei s-au dus în pierzare și în iad. Toți sunt morți, și dacă priviți Cuvântul acesta mai bine, asta înseamnă a fi despărțit pentru totdeauna de prezența lui Dumnezeu. Ei au murit cu toții.

Fiecare, care l-a respins pe Isus, a mers în pierzare. Vedeți ce vreau

să spun?

Să respingi simplitatea lui Dumnezeu. Aici nu merge, ca să spunei: „Am făcut doar o greșeală.“ În felul acesta nu merge! Dumnezeu nu va recunoaște aceasta, voi v-ați dus pentru totdeauna. Noi ar trebui să ne gândim acum cu seriozitate asupra lucrurilor. Ceea ce face Dumnezeu, trebuie să fie confirmat de către El în mod drept. Dacă se întâmplă aceasta, atunci este Cuvântul Lui. Ce este însă cu cei ce l-au respins pe Moise, pe Ilie, pe Ioan apoi pe Domnul Isus pe vremea lor? Aici aș vrea să vă spun ceva și sper să nu vă rănesc. Vedeți, nu demult am fost chemat la Houston, Texas, pentru a scrie o cerere de grațiere ... Eu am strâns câțiva oameni, le-am predicat și i-am rugat să semneze cererea de grațiere pentru un băiat și o fată. Voi știți doar în ce greutateți au ajuns ei (cred că ați citit problemele lor în ziar), este vorba de fiul adoptiv al domnului Iris. Domnul Iris este cel ce făcuse clișeu cu Îngerul Domnului, pe care l-ați văzut cu toții el este romano-catolic, iar soția lui este evreică.

El s-a însurat cu fata aceasta evreică ei nu vorbiseră niciodată despre religie și astfel de lucruri, și Ted Kipperman era cu el în același timp în afacerea cu studioul Douglas. El a fost de față când dr. Best de la comunitatea baptistă, i-a pus fratelui Bosworth pumnul sub nas, i l-a scuturat și a spus: „Fă-mi o poză, în timp ce fac asta.“ El a spus: „Eu voi pune poza acestui bătrân în camera mea de studiu ca amintire la vindecarea divină.“

Înainte de a mă duce la Houston, Texas, Domnul îmi spusese să mă duc acolo eu am fost acolo în Numele Domnului. Voi toți știți despre discuție și despre lucrurile care s-au întâmplat acolo. Voi ați citit în cărți ce s-a întâmplat acolo. Și în seara aceea am încercat să înaintez în smerenie. Dar ei au spus: „Voi sunteți doar un grup de neștiutori. Nici nu există oameni care cred în vindecarea divină și în toate aceste lucruri. Voi sunteți doar un grup de înapoiți.“

Ei nu știau că Dumnezeu lucrează în simplitate. Cineva spunea: „Acest om nu are nici o diplomă de la școala generală.“ El însuși era șlefuit cu decorații ale învățaților, gândindu-se că el îl va înclua pe fratele Bosworth. Dar când s-a ajuns la Cuvânt, el nu a fost în stare nici cu a zecea parte să se întâlnească pe baza Cuvântului.

Fratele Bosworth știa unde se află. Mulți din oamenii lui care șed

aici, au fost prezenți la conversația publică. Adversarul stătea acolo și ne bîrfea, spunând: „Voi sunteți doar un grup de neștiutori.“ Mai departe el spunea: „Oamenii care gîndesc normal, nu cred așa ceva.“ La aceasta fratele Bosworth a răspuns: „Un moment vă rog, câți oameni din acest oraș ... (erau cam 30.000 de oameni în sală) se duc la comunitatea baptistă și pot dovedi cu un certificat de la medic, că au fost vindecați prin puterea lui Dumnezeu, de când predică fratele Branham în acest loc? Ridicați- vă vă rog în picioare.“ Circa 300 de persoane s-au ridicat în picioare. Fratele Bosworth a arătat spre ei și a întrebat: „Ce este cu ei?“

Vedeți asta era. Dumnezeu s-a ascuns în simplitate. La aceasta adversarul a spus: „Aduceți-l aici pe vindecătorul divin. Să văd cum hipnotizează el pe cineva, apoi ar trebui să verific problema încă un an.“

Ted Kipperman și domnul Iris erau acolo; el, care a făcut acest film, a spus: „Domnul Branham nu este altceva decât un hipnotizor. Eu am văzut o femeie cu o gușă mare.“ El a mai spus: „El a hipnotizat-o, iar în ziua următoare când am vorbit cu ea, nu mai avea gușa.“ El a zis: „Omul acesta o hipnotizase.“

O, el m-a batjocorit foarte mult. El zicea că ar trebui să fiu gonit afară din oraș, iar el ar fi cel mai potrivit pentru a face acest lucru. Au fost titluri cu litere mari în ziarul „Houston Chronicle.“ Eu nu am zis nici un cuvânt. Eu am fost acolo ca să fac ceea ce este al Tatălui meu de aceea am rămas pe Cuvânt ca să execut lucrarea. EL mă trimisese acolo.

În seara când m-am dus acolo, am spus că nu sunt un vindecător divin. Dacă cineva spune că eu aș fi spus așa ceva, acela se înșeală. Eu am spus: „Eu nu doresc ca cineva să mă numească vindecător divin.“ Eu am spus mai departe: „Dacă dr. Best predică salvarea divină, atunci sigur nu vrea ca cineva să-l numească salvator divin. Dacă eu predic vindecarea divină, eu la fel nu doresc să fiu numit vindecător divin.“ El a răspuns că el nu este un salvator divin. Desigur că el nu este, dar tot atât de puțin sunt eu un vindecător divin, dar „prin rănile Lui suntem vindecați.“ Asta doresc eu să le arăt oamenilor. Dar el a răspuns: „Asta este o nebunie.“ Voi știți cum s-a discutat încolo și încoace. Eu am spus: „Dacă prezența și darul lui Dumnezeu și Îngerul Domnului stau în această problemă atunci totul poate fi dovedit.“ Chiar în momentul acela, a venit un vârtej de vânt. După aceasta răspunsul meu a fost:

„Acum nu trebuie să mai spun nimic. EL a vorbit deja pentru mine.“
Apoi am plecat de acolo.

Eu am părăsit Houstonul, orașul cel mare unul dintre cele mai frumoase orașe pe care le avem în țară. Acum când am fost din nou acolo, simțeam o rușine pentru oraș. Străzile erau murdare. Am văzut locurile de pe Texas-Avenue, apoi ne-am dus la Rice Hotel, în care se cazau și stelele filmului. Apoi am coborât la cafenea tavanul aproape cădea jos, tencuiala căzuse deja, iar mizeria era pretutindeni. Pe deasupra mai domnea și o încurcătură mare printre predicatori, cum nu am mai auzit niciodată în viața mea.

De ce? A respinge lumina, înseamnă să mergi în întuneric. Asta i-a adus pe copiii ei pe calea morții. Dar Dumnezeu a venit jos în simplitate și S-a descoperit, dar El a fost respins, deși El S-a arătat în simplitate. Ei au făcut acolo filmul care a devenit cunoscut în toată lumea. Chiar și oamenii de știință spuneau, că aceasta ar fi singura arătare supranaturală care a fost fotografiată vreodată în istoria lumii. Poza este expusă la Washington D.C. în sala de știință religioasă. Asta este simplitatea descoperită. Vedeți Dumnezeu se ascunde în simplitate, apoi se descoperă pe Sine în slava Sa.

EL s-a ascuns în moartea lui Hristos, apoi S-a descoperit pe Sine în înviere. O, ce minunat! La acestea nu există sfârșit. Am putea continua și vorbi despre diferite contexte. Vedeți acum totul? Cine poate tăgădui raza soarelui; poate vrea cineva să meargă în pivniță și să-și închidă ochii în fața luminii? Să nu uitați: înainte de a fi greșiți, trebuie mai întâi să respingeți ceea ce este adevărat. Dacă refuzați să vă deschideți ochii, veți trăi mai departe în întuneric. Dacă refuzați să priviți toată problema, cum vreți s-o vedeți vreodată? Priviți la lucrurile simple. Totul depinde de lucrurile mărunte, pe care încercați să le faceți.

Acum priviți încoace. Lăsați-mă să vă mai spun: în Mat. 11,10 El a spus: „Iată, trimet înaintea feței Tale pe solul Meu, care Îți va pregăti calea înaintea Ta.“ El era cel pe care l-a trimis înaintea Sa. Era simplitate.

EL a spus: „Fiul Omului merge la Ierusalim și va fi dat în mâinile păcătoșilor, iar ei Îl vor ucide. EL va muri și va învia din nou a treia zi.“ EL a zis: „Să nu spuneți nimic despre ceea ce ați văzut.“ Apoi au spus ucenicii către El ucenicii care au umblat cu Ioan care au mâncat

cu El și se așezaseră împreună, întrebau acum: „De ce spun învățătorii, că mai întâi trebuie să vină Ilie? TU spui că mergi și vei fi răstignit și apoi vei învia; TU ești Mesia, așează-Te pe tron.“ Acum de ce spun cărturarii, că Ilie trebuie să vină mai întâi? Foarte simplu, pentru că Scriptura spune că el va veni înaintea lui Hristos.

EL le-a răspuns: „El a fost deja, iar voi nu l-ați recunoscut.“ Cine erau cei cu care vorbea El? Ucenicii. Acum am să vă rănesc puțin, dar eu nu am intenția aceasta. Numai câteva minute încă, ca să mă înțelegeți. Vedeți, de ce ... Bărbații care au umblat cu Isus, întrebau: „De ce zice Scriptura, că mai întâi trebuie să vină Ilie?“ Ei erau întorși prin slujba lui Ioan și nu știau cine era el, conform Scripturii.

De ce reproduceau cărturarii ceea ce spunea Scriptura? Vedeți ce vreau să spun? Scriptura spune: „Ilie trebuie să vină mai întâi.“ Ucenicii care umblau cu El, puneau această întrebare: „De ce spune Scriptura, că el trebuie să vină mai întâi, înainte de a fi totul restituit?“ Lucrurile au avut loc, dar poate numai pentru o jumătate de duzină de oameni. Vedeți, asta a fost totul. Ei erau cei ce trebuiau să primească aceasta. Ei erau aleși pentru aceasta, ca să le vadă.

Isus spunea: „El a fost deja, iar voi nu l-ați recunoscut.“ Dar el a făcut ceea ce spunea Scriptura, că va face. Restituirea a avut loc în acei ce l-au primit și l-au crezut. El a făcut exact ceea ce a prezis Scriptura despre el. Dar ei s-au purtat cu el așa cum a prezis Scriptura, El venise și ei nu au recunoscut lucrarea. sunteți pregătiți? Eu vreau să vă șochez puțin. Răpirea va avea loc în același fel. Va fi atât de simplă fără îndoială va avea loc în același fel. Răpirea va avea loc într-o zi obișnuită și nimeni nu va ști ceva despre acest eveniment. Acum, să nu plecați, ci observați puțin aceste lucruri. Eu voi ajunge imediat la sfârșit. Răpirea va avea loc într-o astfel de formă simplă. Apoi vor veni judecățile, ei Îl vor vedea pe Fiul Omului și vor spune: „Nu ar trebui să primim mai întâi cutare și cutare lucru ... Nu trebuia să vină mai întâi Ilie pentru noi? Și nu trebuia să vină mai întâi răpirea?“

Isus va spune: „Totul a avut loc iar voi nu ați știut nimic.“ Dumnezeu în simplitate. Săptămâna aceasta vom avea o introducere mai adâncă în învățătura despre aceste teme.

Observați: răpirea va fi atât de simplă, numai puțini vor face parte din Mireasă. Nu vedeți cum procedează cărturarii de azi cu această problemă? Ei au făcut deja planuri, schițe, previziuni despre aceasta; ei vorbesc despre zece milioane de oameni care vor merge în sus, ei sunt cu toții metodiști dacă o promite un predicator metodist; ei sunt cu toții penticostali, dacă o învață un predicator penticostal. Dar prin aceasta, problema nici nu a fost atinsă.

Poate că unul va fi din Jeffersonville el va fi înregistrat ca dispărut. Se va spune: „Doar nu putem ști ...“ Restul oamenilor nici nu va afla ceva. Unul poate fi răpit din Georgia, unul din Africa. Să luăm doar un exemplu, că vor fi răpiți 500 de oameni care trăiesc acum și vor fi transformați asta nu va fi Biserica în întregime, asta va fi doar Mireasa. Nu Biserica ci numai Mireasa. Biserica va apare cu miile, dar abia după a doua înviere. Aceștia nu vor învia, până la trecerea celor o mie de ani. Ei nu fac parte din Mireasă. Dacă 500 de oameni ar părăsi pământul în minutul acesta, lumea nu ar ști nimic.

Isus a spus: „Doi vor fi într-un pat, unul va fi luat, iar celălalt va fi lăsat.“ Asta înseamnă, că aici va fi noapte. EL a mai spus: „Doi vor fi în câmp ...“ (cealaltă parte a pământului) „... unul va fi luat, unul va fi lăsat.“

„Cum a fost în zilele lui Noe, așa va fi când va veni Fiul Omului.“ Gândiți-vă numai, totul va continua așa mai departe. Mesaje fanatice vor circula printre oameni. Primul lucru pe care îl vor spune, este: „Predicatorul a plecat undeva și nu s-a mai întors. Se spune că a plecat ... știi tu ce s-a întâmplat?“ Se va spune: „Eu cred că cineva a chemat-o pe fata aceea tânără undeva. Poate a răpit-o cineva și a aruncat-o în râu.“ Ei vor fi dezorientați. Nouăzeci și nouă de procente nu vor ști ce s-a întâmplat. Se va spune: „Fata aceasta a dispărut. De ce? Eu nu pot să înțeleg. Ea nu a făcut niciodată așa ceva.“ Și când ei vor spune mormintele se vor deschide cum se vor deschide mormintele? Eu nu am timp acum să intru în amănunte așa cum o doresc. Eu încerc să vă arăt acum doar simplitatea lui Dumnezeu. Poate că din elementele din care este compus corpul omenesc, va rămâne doar o lingură de cenușă. Asta poate va fi așa. Dar voi veți apare în viața duhovnicească.

Dumnezeu va pronunța, iar răpirea va avea loc. Evenimentul nu va avea loc în felul, ca îngerii să vină jos și să dezgroape morții. Ce

este? Acest trup este născut în păcat, dar atunci va apare un trup nou, după chipul și asemănarea Lui. Dacă am primi doar un trup ca acesta, ar trebui să murim din nou. Nimeni nu poate spune: „Mormintele se vor deschide, morții vor ieși“; asta este adevărat, dar nu va avea loc în felul cum ziceți, că mormintele vor fi deschise. Nu va fi așa. Va fi o taină este adevărat pentru că El a spus, că va veni ca un hoț noaptea.

EL ne-a spus deja. Răpirea va avea loc; apoi vor veni judecățile păcate, dureri, boli și tot felul. Oamenii vor stiga, ca moartea să-i elibereze de judecățile groaznice. „Doamne, de ce a venit această judecată peste noi?“, se vor întreba oamenii, „nu ai spus Tu, că mai întâi va avea loc răpirea?“ EL va răspunde: „Evenimentul a avut deja loc, iar voi nu ați știut nimic.“ Dumnezeu s-a ascuns în simplitate.

Da, evenimentul va avea loc, fără ca s-o știți. De ce nu cred credincioșii aceste semne simple ale venirii Sale? Ei așteaptă toate aceste lucruri care sunt scrise în Scriptură: ca luna să se transforme, soarele să-și piardă lumina și multe alte lucruri care vor avea loc.

O, dacă am avea numai timp! Eu mai am aici câteva notițe, ca să vă arăt când vor avea loc aceste lucruri. Eu sper că o să vorbim mai mult despre această temă la deschiderea pecetilor. Evenimentul va avea loc, fără ca să luați aminte. Vedeți cum este. Dacă Îngerul Domnului ne va rupe pecetile, să nu uitați, că totul este pecetluit cu cele șapte tunete tainice. De ce nu pot oamenii să creadă simplitatea unui grup smerit de oameni și glasul semnului lui Dumnezeu? De ce ei nu pot crede? Totul este așa, cum a fost întotdeauna. Cuvântul adevărat al lui Dumnezeu a fost descoperit. Ei sunt prea înțelepți și prea școliți ca să creadă Cuvântul simplu scris. Ei vor să aibe propria lor tâlcuire adăugată și spun: „Nu se înțelege așa, nu înseamnă asta.“

Ascultați, pot să mai spun repede ceva? Chiar și vedenile pe care le-a dat Dumnezeu în locul acesta, au fost înțelese greșit. Acesta este motivul pentru care mă auziți spunând pe benzi: „Să spuneți numai ceea ce este pe benzi. Spuneți, ceea ce a spus vedenia.“ Acum, dacă sunteți trezi cu adevărat, veți vedea ceva. Eu nu cred că trebuie s-o țin în mâini și să v-o arăt. Este aici. Cei învățați și înțelepți vor pierde ocazia aceasta. Vedeniile simple care sunt descoperite într-o astfel de simplitate, trec peste capetele oamenilor.

Vedeți, eu am văzut vedenii și v-am spus că eu va trebui să mă

duc în singurătate. Voi știți câți s-au poticnit de aceste cuvinte. Dumnezeu însă m-a trimis pentru un scop anume în acel loc. Eu am venit înapoi și v-am explicat înțelesul celor întâmplate. Mie mi s-a arătat că mama mea va muri și alte lucruri. Eu am venit înapoi și v-am spus toate acestea, înainte de a se întâmpla. S-a întâmplat așa cum le-a spus El dinainte.

Dacă ne întoarcem la Ioan: el s-a ridicat și a spus: „Eu nu sunt Mesia, ci numai glasul Celui ce strigă în pustie.“ Apoi ucenicii au întrebat: „De ce spun cărturarii, că mai întâi trebuie să vină Ilie?“ Simplitatea lui Dumnezeu trece deasupra capetelor oamenilor.

Lăsați-mă să mai adaug ceva, iar cu ajutorul lui Dumnezeu vom ajunge la sfârșit. Noi vom intra în această problemă. Îmi pare rău că trebuie să repet deseori. Îmi pare rău că v-am reținut atât de mult, pentru că în câteva ore vom veni din nou aici.

Vedeți, lăsați-ne să luăm o picătură de cerneală neagră. Și cerneala este pentru un scop anumit. Cu cerneală poți scrie o cerere de grațiere într-o închisoare; tot cu cerneală se poate scrie o eliberare pentru cineva din camera morții, nu-i așa? Cu aceasta Ioan a putut să scrie cap. 3 vers. 16, pentru a face de cunoscut salvarea sufletului meu, dacă eu cred, nu-i așa? Tot cu aceasta se poate scrie actul meu de deces; poate fi scrisă condamnarea mea înaintea unui tribunal. Cerneala are un scop. Așa este? Să ne uităm la o picătură de cerneală și să vedem, de unde vine. Noi știm, că este cerneală; este compusă din chimicale și devenită cerneală neagră. Dacă ajunge o picătură pe îmbrăcămintea voastră, aveți o pată.

Dar noi am produs și o soluție pentru curățire. Voi gospodinelor, folosiți această soluție de curățire. Dacă las o picătură de cerneală în această soluție, ce se întâmplă cu cerneala? Prin soluția de curățire, cerneala este dizolvată, încât nu mai găsim nici culoarea ei, nici pata. Acum, o parte a soluției de curățire este apă, deci hidrogen și oxigen. Amândouă hidrogenul și oxigenul sunt periculoase pentru explozie, iar altfel hidrogenul și oxigenul sunt de fapt cenușă. Dar împreună aveți apă; apă și oxigen. Mergeți înapoi și vedeți compoziția.

Eu nu cunosc formula chimică și nici nu îndrăznesc s-o exprim, că poate este vreun chimist aici printre noi. Eu vreau doar să explic în felul meu simplu, cu încrederea că Dumnezeu se va descoperi prin

aceasta.

Vedeți, au am pus o picătură de cerneală în această soluție. Ce s-a întâmplat? Imediat a dispărut acest punct negru. Voi nu-l puteți regăsi, chiar dacă ați încerca. A dispărut. Niciodată nu veți mai găsi această picătură. Ce s-a întâmplat? Voi nu vedeți ca ceva din compoziție să mai apară. De ce nu? S-a dizolvat totul. Știința ar spune: „S-a întors în starea ei originală.“

Dacă este o substanță creată, atunci trebuie să fie chemată la existență de către creator. Nici voi nu ședeți aici din întâmplare, eu nu vă rețin aici din întâmplare atâta timp, pentru că pașii celor drepte sunt hotărâți de Domnul. Noi avem un motiv pentru care stăm aici. Noi avem un motiv ca să credem.

Acum priviți-l pe om înaintea căderii în păcat. După ce omul păcătuiuse, s-a despărțit de Dumnezeu și a străpuns marea prăpastie; el s-a supus morții pe partea aceasta. După ce a părăsit starea aceea, ia fost imposibil să se întoarcă. Vedeți, exact nu există nici un drum înapoi pentru el. Dumnezeu luase apoi sângele unei oi sau unui țap în locul lui. Chiar și jertfa lui Abel mărturisește aceasta, care a fost adusă dincoace de această prăpastie. De partea cealaltă, omul este un fiu de Dumnezeu. El este o creațiune a lui Dumnezeu, el este un moștenitor al pământului. El poate determina starea naturii; el poate chema lucrurile la existență. De ce? El însuși este un creator. El este o creațiune a lui Dumnezeu.

Dar după ce a străpuns el această prăpastie, s-a despărțit de înfierea sa. El este un păcătos din naștere. El este predat domniei și în mâinile lui satan, Dumnezeu însă a primit jertfa sângelui. Dar sângele oilor și a țapilor nu putea să ne despartă de păcat, sângele lor a acoperit doar păcatele.

Dacă eu aș avea o pată roșie pe mână și aș acoperi aceasta cu ceva alb, această pată ar mai fi totuși acolo. Vedeți, pata ar mai fi încă acolo. Dumnezeu are o soluție de albit pentru păcat, adusă din ceruri. Este sângele Fiului Său, pentru ca păcatele noastre, pe care le mărturisim, să poată cădea în această soluție a lui Dumnezeu. Încercați s-o regăsiți! Culoarea păcatului dispare prin Mijlocitor, în tot timpul, până la lovirea acuzatorului satan care va rămâne cu această sarcină,

până în ziua judecății.

Ce se întâmplă însă cu fiul? EL vine din nou în părtășie cu Tatăl. EL stă acolo de partea cealaltă a prăpastiei, fără nici o amintire despre păcat, care vorbește împotriva lui. Nu mai există nici o condamnare. Nici o pată nu mai poate fi văzută în această soluție. El este liber! Aleluia! Așa cum s-a dizolvat picătura de cerneală în acea soluție și nu mai poate fi găsită.

Dacă păcatul a fost mărturisit, iar omul respectiv a fost scufundat în sângele Domnului Isus Hristos, chiar și simptomele vechi sunt omorâte. Orice părticică a păcatului cade înapoi pe satan și rămâne asupra lui până în ziua judecății, când el va fi aruncat în lacul de foc, conform destinației sale veșnice. Prăpastia a fost învinsă și acolo nu-și va aminti nimeni de aceasta. Omul stă drept și iertat, ca un fiu de Dumnezeu. Simplitate!

Moise sub acoperirea sângelui de animale, cu mărturia lui față de Cuvântul lui Dumnezeu a dovedit că el era slujitorul lui Iehova, încât Dumnezeu l-a putut lua pe acest om simplu ca să-i pună cuvintele Sale în gura lui. El umbla ca un om simplu, iar Iehova îi vorbea prin vedenii. El a mers și a întins mâna spre est ... să nu uitați, Dumnezeu îi vorbise. A fost gândul lui Dumnezeu. Dumnezeu se folosește de oameni. Dumnezeu îi vorbise așa este.

EL a spus: „Du-te și întinde-ți mâna cu toiagul spre est și spune: „Muște ... ,” Moise s-a dus, sub acoperirea sângelui de animale, a luat toiagul, l-a ridicat spre est și a spus: „AȘA VORBEȘTE DOMNUL, să vină muște la existență!“ Ei nu auziseră niciodată de muște. El s-a

dus înapoi el vorbise Cuvântul. Mai întâi a fost un gând, acum era vorbit, adică exprimat. APOI A FOST CUVÂNTUL LUI DUMNEZEU. Cuvântul vorbit prin buze omenești printr-un om simplu sub acoperirea sângelui de animale.

Mai întâi poate s-a văzut o muscă verde, dar știți, imediat după aceea, erau câteva kg pe metru pătrat. Ce era? Era Cuvântul lui Dumnezeu vorbit prin Moise ca creator, pentru că sub sânge, Moise

stătea în prezența lui Dumnezeu; cuvintele lui nu erau cuvintele lui. „Dacă rămâneți în Mine, iar cuvintele Mele rămân în voi, atunci puteți să cereți orice, și vi se va da.“

Cum stă biserica? Apoi a spus să vină broaște. În toată țara nu era o broască, dar în timp de o oră, locurile erau pline de broaște. Ce era? Era Dumnezeu, Creatorul, care se ascunsese într-un om simplu.

Acum aș dori să vă întreb ceva. Dacă sângele unui taur sau unui țap a fost folosit ca o soluție de albire care putea să acopere păcatele, dacă acesta era în stare să-l aducă pe un om în această poziție, pentru a vorbi Cuvântul creator al lui Dumnezeu, chemând muște la existență, atunci de ce vă poticniți de soluția vindecătoare a sângelui lui Isus Hristos care poate să cheme veverițe la existență sau alte lucruri?

Să nu faceți asta! Să nu vă poticniți de simplitate. Credeți, că El rămâne Dumnezeu. O, El a iertat păcatele. O, cum aș dori, să mai vorbesc despre textul din Mar. 11, 23: „Adevărat vă spun că, dacă va zice cineva muntelui acestuia: ‚Ridică-te și aruncă-te în mare’, și dacă nu se va îndoii în inima lui, ci va crede că ce va zice se va face, va avea lucrul cerut.“

Ah, eu mai am aici încă trei, patru pagini, dar noi trebuie să ne oprim aici ... Dumnezeu se

ascunde în simplitate. Nu o vedeți? Ceva nu corespunde. Undeva este ceva pe dos. Dacă Dumnezeu a făcut o astfel de expunere, El nu poate minți. EL a dat făgăduința. EL se ascunde în simplitate. Totul este așa de simplu, încât cei învățați și cărturarii spun: „O, este numai telepatie“, sau altceva. Dumnezeu poate să pătrundă în timp și să vă spună exact ceea ce s-a întâmplat atunci, la fel, ceea ce veți deveni în viitor. Totul prin soluția de albire a sângelui Domnului Isus Hristos, care poate lua un păcătos și să-l pună în această soluție, până când poate sta neprihănit în prezența lui Dumnezeu.

„Dacă rămâneți în Mine și cuvintele Mele rămân în voi, atunci rugați-vă pentru orice, și vi se va da.“ „Cine crede în Mine, va face și el aceleași lucruri pe care le-am făcut Eu.“ Isus a spus: „De ce Mă condamnați, nu este scris în legea voastră, că acei cărora le-am vorbit

Cuvântul, adică proorociei, au fost numiți dumnezei? Cum puteți să Mă condamnați, dacă Eu spun că sunt Fiul lui Dumnezeu?“ Ei pur și simplu nu au văzut. Ei au pierdut momentul, ca să vadă!

Acum, comunitate, în mesajele următoare să nu pierdeți ocazia de a vedea. Recunoașteți ziua în care trăim. Gândiți-vă că sângele lui Isus Hristos anulează păcatele noastre, le îndepărtează de la noi, și acestea nu mai există în amintirea lui Dumnezeu. Toate păcatele au dispărut. „Păcatul a lăsat o pată în urmă, dar El a spălat-o albă ca zăpada Acum înaintea tronului Său, eu stau desăvârșit prin har.“

Ah! Cum pot să fiu desăvârșit? Cum pot să fiu desăvârșit? Din cauza sângelui nu din cauza mea, dar sângele acesta stă între Dumnezeu și mine. Eu l-am acceptat ... Eu sunt un păcătos, dar El a îndepărtat totul. Este Dumnezeu. Soluția stă la mijloc, pentru a omori păcatele. Dumnezeu mă vede așa de alb ca apa din soluție. Păcatul a dispărut, și nu ne mai poate ajunge, pentru că acolo există o jertfă.

Cum stăm cu credința noastră, și cu primirea Cuvântului simplu al lui Dumnezeu? Ceea ce a spus Dumnezeu luați-L pe El conform Cuvântului Său. Dumnezeu se ascunde acum în simplitate, într-un grup simplu, dar într-o zi se va descoperi El însuși, așa cum a făcut-o El și în zilele trecute. ÎL iubiți?

„Eu Îl iubesc, eu Îl iubesc,

Pentru că El m-a iubit mai întâi

Și a răscumpărat mântuirea mea Pe crucea de lemn de pe Golgota.“

ÎL iubiți? O, El este minunat. Eu sper și am încrederea, că mesajul va scoate la lumină pentru ceea ce a fost trimis, ca să nu mai urmăriți lucruri împodobite ci să-L vedeți pe Dumnezeu în mărirea Sa. Dar urmăriți, cât de smerit este totul. Apoi Îl veți vedea pe Dumnezeu. Să nu-L căutați în ...Să nu uitați prietenii, să nu urmăriți lucruri mari ... Voi ziceți: „Dar Dumnezeu vorbește despre lucruri mari. Va veni un timp când se vor întâmpla lucruri mari.“ Dar totul va fi așa de smerit, încât ei pierd ocazia să vadă lucrurile și merg mai departe.

Poate vă veți întoarce privirea și veți spune: „Dar așa ceva nu s-a întâmplat niciodată ...“ dar lucrurile au trecut peste capetele lor, și ei nu au văzut nimic. Totul este așa de simplu. Dumnezeu locuiește în simplitate și se descoperă în mărirea Sa. Ce Îl face pe El așa de mare?

Faptul că El se poate face așa de simplu.

Un bărbat mare și onorabil nu se poate prezenta așa de simplu, el trebuie să se poarte conform stării lui. Vedeți numai, în cazul acesta, un astfel de om nici nu este suficient de mare. Dacă el ar fi suficient de mare, atunci el ar veni jos și s-ar smeri. Așa cum a spus bărbatul acela sfințit din Chicago, despre un alt bărbat care era așa de învățat, însă după cuvântarea lui, a coborât cu capul aplecat și abătut. El a spus: „Dacă omul acela s-ar fi urcat așa cum a coborât, atunci el ar fi coborât așa cum s-a urcat.“ Așa este.

Smeriți-vă singuri. Fiți doar atenți. Să nu încercați să fiți deosebiți, iubiți-L simplu pe Isus. Spuneți: „Doamne, dacă în inima mea mai este falsitate sau altceva ce este pe dos, spuneți: ,Tată, eu nu doresc să fiu așa. Eu doresc să fiu numărat în acele zile cu acei, Doamne. Eu văd că această zi se apropie.”

Voi vedeți, că pecetea sunt pe cale a fi deschise ... Dacă Dumnezeu ni le deschide, gândiți-vă, că numai El singur o poate face. Noi suntem dependenți de El.

Dumnezeu să vă binecuvânteze.